

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ГОЛЕМ СУДСКИ СОВЕТ

СЛУЧАЈ АКСЕЛ ШПРИНГЕР АГ против ГЕРМАНИЈА

(Број на жалба 39954/08)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

7 февруари 2012 година

Оваа пресуда е конечна, но може да биде предмет на редакциски измени.

Во случајот Аксел Шпрингер АГ против Германија (Axel Springer AG v. Germany),

Европскиот суд за човекови права, заседавајќи како Голем судски совет составен од:

Николас Браца (Nicolas Bratza), *претседател*,

Жан-Пол Коста (Jean-Paul Costa),

Франсоа Тулкенс (Françoise Tulkens),

Џозеп Касадевал (Josep Casadevall),

Лех Гарлички (Lech Garlicki),

Пир Лорензен (Peer Lorenzen),

Карел Јунгвирт (Karel Jungwiert),

Ренат Јегер (Renate Jaeger),

Дејвид Тор Бјоргвинсон (David Thór Björgvinsson),

Јан Шикута (Ján Šikuta),

Марк Вилигер (Mark Villiger),

Луис Лопез Гуера (Luis López Guerra),

Мирјана Лазарова Трајковска,

Нона Тотсорија (Nona Tsotsoria),

Здравка Калајџиева (Zdravka Kalaydjieva),

Михаи Полелунџи (Mihai Poalelungi),

Кристина Пардалос (Kristina Pardalos), *судии*,

и Мајкл О'Бојл (Michael O'Boyle), *заменик записничар*,

разгледувајќи го предметот зад затворени врати на 13 октомври 2010 година и 7 декември 2011 година,

ја донесе следнава пресуда, која беше донесена на последно спомнатиот датум:

ПОСТАПКА

1. Случајот започна со жалба (бр. 39954/08) против Сојузна Република Германија поднесена до Судот согласно член 34 од Конвенцијата за заштита на човековите права и фундаменталните слободи („Конвенцијата“) од страна на акционерско друштво регистрирано согласно германските закони, Аксел Шпрингер АГ („друштвото жалител“), на 18 август 2008 година.

2. Потпирајќи се на член 10, друштвото жалител се пожалило во врска со забраната воведена во однос на известување за апсењето и обвинувањето на добро познат актер за прекршок поврзан со дрога.

3. Жалбата првично била доделена на Петтиот оддел на Судот (Правило 52 § 1 од Правилата на Судот – „Правилата“). На 13 ноември 2008 година Судскиот совет на тој оддел одлучи да испрати известување за тужбата до Владата. Врз основа на член 29 § 3 од Конвенцијата, како што гласи во тој релевантен период, тој исто така одлучи дека допустливоста и мериторноста на случајот треба да се разгледаат заедно. На 30 март 2010 година Судскиот совет, составен од следниве судии: Пир Лорензен, *претседател*, Ренат Јегер, Карел Јунгвирт, Раит Маруст (Rait Maruste), Марк Вилигер, Мирјана Лазарова Трајковска и Здравка Калајчиева и исто така Клаудија Вестердик (Claudia Westerdiek), *записничар на одделот*, по донесување на одлука да се спојат овие тужби со тужбите *Фон Хановер против Германија (Von Hannover v. Germany)* (бр. 40660/08 и 60641/08) во врска со одбивањето од страна на германските судови да дадат забрана за какво било понатамошно објавување на две фотографии, ја пренел надлежноста на Големиот судски совет, при што ниту една од странките не се противела на пренесувањето (член 30 од Конвенцијата и Правило 72).

4. Составот на Големиот судски совет бил утврден во согласност со одредбите од член 26 §§ 2 и 3 од Конвенцијата (сега член 26 §§ 4 и 5) и Правило 24 од Правилата на Судот. На 3 ноември 2011 година мандатот на Жан-Пол Коста како претседател на Судот завршил. Николас Браца го наследил во тоа својство и го презел претседателството на Големиот судски совет во овој случај (Правило 9 § 2). Жан-Пол Коста продолжил да ја врши функцијата по истекот на неговиот мандат, во согласност со член 23 § 3 од Конвенцијата и Правило 24 § 4. На завршните разгледувања, Лех Гарлички и Нона Тотсорија ги заменуваат судиите Раит Маруст и Христос Розакис (Christos Rozakis), коишто не можеле да учествуваат во понатамошното разгледување на случајот (Правило 24 § 3).

5. Претседателот на Големиот судски совет одлучи да продолжи да го применува член 29 § 3 од Конвенцијата во Големиот совет со цел да се направи заедничко испитување на допустливоста и мериторноста на жалбите. Тој, исто така, одлучи дека постапките за овој случај треба да се спроведат истовремено со оние за случаите *Фон Хановер* наведени погоре (Правило 42 § 2).

6. Друштвото жалител и Владата доставиле писмени забелешки за допустливоста и мериторноста на случајот. Владата доставила писмени забелешки на забелешките на друштвото жалител.

7. Покрај тоа, беа добиени коментари од трета страна од следните невладини организации: Здружение на адвокати на медиумите, Иницијатива за медиумска правна заштита, Меѓународен институт за печатот и Светско здружение за весници и издавачи, на кои им било дадена дозвола од претседателот да интервенираат во писмената постапка (член 36 § 2 од Конвенцијата и Правило 44 § 2). На странките им била дадена можност да одговорат на овие коментари (Правило 44 § 5).

8. Се одржа расправа во Зградата за човекови права, Стразбур, на 13 октомври 2010 година (Правило 59 § 3).

Пред Судот се појавија:

(а) *за Владата*

г-ѓа А. Витлинг-Вогел (A. Wittling-Vogel), Сојузно министерство за правда,

застапник,

г. К. Волтер (C. Walter), професор по Јавно право, *правен
застапник,*

г-ѓа А. фон Унгерн-Стернберг (A. von Ungern-Sternberg), асистент,

г. Р. Сомерлат (R. Sommerlatte), Сојузна канцеларија за култура,

г. А. Матч (A. Maatsch), судија во Регионалниот суд на Хамбург,
советници;

(б) *за друштвото жалител*

г. У. Боргер, адвокат, *правен
застапник,*

г-ѓа К. Хесе (Hesse), адвокат,
советник.

Судот ги сослуша обраќањата, и одговорите на прашањата од судиите, од г. Волтер и г. Боргер.

Откако биле повикани од страна на Судот да обезбедат дополнителни информации во врска со одржувањето на прес-конференција од страна на Јавното обвинителство на Минхен по апсењето на актерот X, страните последователно доставија определен број на документи во врска со тоа.

ФАКТИ

I. ОКОЛНОСТИТЕ НА СЛУЧАЈОТ

9. Жалителот е акционерско друштво чиешто седиште е во Хамбург. Тоа го објавува *Билд*, дневен весник со голем промет. Овој случај се однесува на објавувањето од страна на весникот на две статии во врска со X, познат телевизиски актер. Меѓу мај 1998 година и ноември 2003 година X ја играл улогата на полициски началник Y, јунакот на телевизиска серија која се емитува на приватен телевизиски канал во вечерните часови, до 2005 година. До октомври 2004 година, биле емитувани 103 епизоди, од кои во последните 54 X го глумел Y во улогата на полициски началник. Просечниот рејтинг на публиката била 18% (меѓу 3 и 4.700.000 гледачи по епизода).

10. На 14 јуни 2003 година, друштвото жалител откри дека X бил обвинет за незаконско поседување на дроги. По добивање на предупредување од X, тоа се обврзало, според договорена казна, да се воздржи од објавување информации според кои четири грама кокаин биле пронајдени во домот на X, коишто му биле пратени преку пошта од Бразил и поради кои тој добил затворска казна, бил суспендиран пет месеци, и казнет со 5.000 евра (ЕУР).

А. Апсење на X

11. Околу 23:00 часот на 23 септември 2004 година X беше уапсен на Фестивалот на пивото во Минхен (*Октоберфест*) за поседување на кокаин. Во изјава под заклетва (*eidesstattliche Versicherung*) новинар од друштвото жалител изјавил дека таа ја прашала полицијата присутна на местото дали X бил уапсен и ако бил, на кои основи. Полицијата потврдила дека X бил уапсен на штандот на Кафер (Käfer) за поседување на кокаин, без да даде други детали.

12. Според таа изјава, новинарот потоа го контактирал јавниот обвинител, В., од Јавното обвинителство на Регионалниот суд I во Минхен, задолжен за односи со јавноста и го прашал за информации. В. потврдил дека X бил уапсен на штандот на Кафер за поседување на кокаин. Според В., полициски службеници во цивилна облека го уапсиле X бидејќи тие го виделе како прави сомнително движење со раката кога излегувал од тоалетите. Службениците го претресле, пронаоѓајќи кај него плик кој содржи 0.23 грама кокаин и го уапсиле. Според В., апсењето се случило околу 23:00 часот на 23 септември 2004 година и во тоа време веќе била отпочната истрага по кривична пријава.

Б. Предметните статии

1. Првата статија

13. Во своето издание од 29 септември 2004 година, дневниот весник на друштвото жалител, *Билд*, го објави следниот наслов со големи букви на својата насловна страница:

„Кокаин! Началникот Y фатен на Фестивалот на пивото во Минхен.“

Статијата, која била испечатена со мали букви, гласи:

„Тој излезе од тоалетите допирајќи го носот сомнително и беше уапсен! На Фестивалот на пивото полицијата го фати X (... години, началник Y на телевизија), со мал плик со кокаин. За повеќе детали види страница 12.“

Следниот наслов се појави на страница дванаесет од дневниот весник:

„ТВ ѕвездата X фатена како поседува кокаин. Перек (*Brezn*), кригла пиво [која содржи литар пиво – *Maß*] и линија кокаин (*Koks*).“

Статијата, испечатена со мали букви, гласи:

„Четврток вечер, 23:00 часот. На Пивскиот фестивал се пиеше, играше, рамо до рамо. И шмркаше... На штандот на познатите, ТВ ѕвездата X (... години, чиешто вистинско име е ...)

излезе од тоалетите допирајќи го носот и привлекувајќи го вниманието на полициските службеници. Тие го претресоа познатиот актер од ТВ серијата У (која, до јуни, имала повеќе од 60 епизоди во пет години). КОКАИН! Х имал со него пакетче кое содржи 0.23 грама кокаин и беше уапсен. Јавниот обвинител В. од Минхен кажа за *Билд*: „Тој правеше сомнителни движења со раката, допирајќи го носот со прстите. Секако, ова го привлече вниманието на нашите службеници. Постапката е во тек. Иако е вклучена само мала количина на кокаин. В.: „Точно во средината на просторот на фестивалот (*Wiesn*) – можеби се шмркало тутун, но нашите луѓе имаат талент за ваков вид работа...“. Х веќе имал проблеми со законот за поседување на дроги. Во јули 2000 година на началникот од ТВ серија му биле дадени пет месеци условна казна затвор и две години условно ослободување и бил парично казнет со 5.000 ЕУР. Тој беше обвинет за нелегален увоз на дроги. На едно патување за Бразил, Х договорил четири грама кокаин да бидат испратени на негова адреса во Минхен. Неговото условно ослободување заврши пред две години. Количината на кокаин најдена на штандот ... е занемарлива. Што може актерот да очекува? Според правниот експерт кого *Билд* го праши: „Дури и ако периодот на условно ослободување е завршен, претходното обвинување е ново. Х може да добие безусловна казна затвор – до шест месеци“. Зошто затвор? “Очигледно, Х не бил доволно заплашен од условната казна затвор“. Актерот треба да поднесе до форензичар коса од главата за испитување. Секој сантиметар од косата ќе му овозможи на експертот да утврди дали и колку кокаин било земено. Вчера Х одби да коментира. П.С: Во секоја тоалет кабина на штандот ... има натписи на кои пишува: „Користењето на дроги подлежи на судско гонење!“

Статијата беше придружена со три фотографии со Х, една на првата страница и другите две на страница дванаесет.

14. Истиот ден, утрото, новинарските агенции и другите весници и списанија објавија за апсењето на Х, повикувајќи се на делот од статијата објавена во *Билд*. Тој ден обвинителот В. ги потврди фактите објавени во *Билд* за други пишани медиуми и телевизиски канали, од кои два („РТЛ“ и „про7“) ги пренесуваа истите известувања таа вечер. За време на едно од пренесувањата, обвинителот В. ја даде следната изјава:

„Полициските службеници го виделе Х како прави сомнително движење со раката додека излегувал од машките тоалети и заклучиле дека земал нешто. Тие го претресоа и најдоа плик кој содржи 0,213 грама кокаин. Тој веќе бил осуден за увезување на дроги и му била дадена условна затворска казна. Тој не е првпат престапник (*Ersttäter*). Требало да знае дека не треба да допира дрога. Сега може да очекува уште една затворска казна, дури и ако количината најдена кај него е незначителна.“

2. Втората статија

15. Во своето издание од 7 јули 2005 година, *Билд* го испечати следниот наслов на своите внатрешни страници: „Началникот Х од ТВ серијата призна во судот дека земал кокаин. Казнет е 18.000 евра!“

Статијата гласи:

„Минхен – На ТВ тој игра началник кој става криминалци зад решетки. Вчера, беше ред на актерот Х (... години, ...) да биде донесен пред судот и да признае! Х, кој мораше сам да објасни на Окружниот суд во Минхен [*Amtsgericht*] под обвинение за „незаконско поседување на дроги“, призна дека земал дроги! Правниот застапник на Х ... изјави: „Целосно го признаваме прекршокот за кој сме обвинети во обвинението“. Х призна пред судот: „Повремено пушам канабис и од време на време земам кокаин. Тоа не ме прави среќен. Тоа не се претвори во навика, но е нешто што го правам од време на време“.

Прашање од судот ...: „Дали сега земате дрога?“ Одговор од Х: „Не, пушам цигари.“ Казна: глоба од 18.000 ЕУР. Судот: „Целосното признавање на обвинетиот се зема предвид.“ На ТВ Х продолжува да истражува на страната на законот и редот. Во Виена тој е пред камерите за телевизиската серија ... која што треба да почне на вториот канал на есен.“

Статијата беше придружувана со фотографија со Х.

В. Постапките во германските судови

16. Веднаш по појавувањето на статиите, Х. повел постапки против друштвото жалител во Регионалниот суд во Хамбург. Друштвото жалител ја додаде на својот првичен одговор изјавата на својот новинар (види ставови 11 и 12 погоре) и бројни новинарски статии во врска со Х, вклучително голем број интервјуа дадени од него, за магазинот *Бунте* меѓу другите, заедно со фотографии со него.

1. Првиот дел постапки

(а) Постапките за забрана

17. На 30 септември 2004 година, Регионалниот суд во Хамбург воведо забрана за објавување на статијата, по барање поднесено од страна на Х на 29 септември 2004 година. Во пресуда од 12 ноември 2004, тој ја потврди забраната. Таа пресуда беше потврдена од страна на Апелациониот суд на 28 јуни 2005 година.

На 6 октомври 2004 година, Регионалниот суд, исто така, воведо забрана за објавување на фотографиите кои ја илустрираат статијата. Тој ја потврди таа одлука во пресуда од 12 ноември 2004 година. Друштвото жалител не ја оспори таа пресуда, која стана правосилна.

(б) Главната постапка

(i) Пресуда на Регионалниот суд

18. На 11 ноември 2005 година, Регионалниот суд во Хамбург забрани какво било понатамошно објавување на речиси целата прва статија, според договорена казна, согласно членовите 823 § 1 и 1004 § 1 (по аналогија) од Граѓанскиот кодекс (види став 47 подолу), кој се чита во смисла на правото на заштита на личните права (*Allgemeines Persönlichkeitsrecht*). Тој му нареди на друштвото жалител да плати 5.000 ЕУР како казна согласно договорот и да ги надомести трошоците за постапката (811.88 ЕУР, плус законските акумулирани камати од 4 ноември 2004 година).

19. Според Регионалниот суд, предметната статија, која го спомнува името на Х и која била придружувана со фотографии со него, претставува сериозно попречување на неговото право на заштита на неговите лични права; објавувањето на неговото криминално однесување, така да се каже, резултираше со тоа што тој беше критикуван и дискредитиран во очите на јавноста. Судот утврди дека, и покрај овие негативни ефекти, известување од

таков вид сепак би било законско во случај на тешки кривични дела кои беа дел од современото општество и за кои печатот имал право да известува. Сепак, какво било попречување на приватна сфера на криминалец било ограничено со принципот на пропорционалност, кој вклучува балансирана примена меѓу конкурентните интереси. Судот смета дека во овој случај правото на заштита на личните права на X преовладува во однос на интересот на јавноста да биде информирана, па дури и ако вистината за фактите поврзани со дневниот весник не била спорна. Ниту природата на извршеното кривично дело, ниту лицето X, ниту пак кои било други околности го оправдуваат објавувањето на предметната статија.

20. Судот забележа дека иако прекршокот поврзан со дрога не бил ситно кривично дело, особено како во овој случај со кокаин, која била тешка дрога, X поседувал само мала количина на таа дрога и не бил обвинет за шверц на дрога. Видот прекршок бил со средна, или дури мала, сериозност, бил многу вообичаен и немало конкретен јавен интерес во знаењето за тоа. Судот додаде дека, за разлика од тешки кривични дела (како што се спектакуларни кражби, или убиства), немало посебни околности со кои би се разликувал предметниот прекршок од обичните кривични дела, дури и ако имало претпоставка дека злоупотребата на дрога била пошироко распространета меѓу клучните личности од уметничкиот свет и медиумите отколку во другите сфери. Понатаму, начинот на кој известувањето било направено од страна на друштвото жалител потврди дека прекршокот сам по себе не бил важен. Известувањето се фокусираше повеќе на лицето X отколку на прекршокот, за кој најверојатно никогаш немало да се извести во печатот, ако тој бил направен од страна на лице непознато за јавноста. Слично на тоа, судот посочи дека иако претходното обвинување за сличен прекршок било такво за да се зголеми интересот на јавноста, тоа било единствено негово претходно обвинување и освен тоа, било старо неколку години.

21. Судот, исто така, утврди дека објавувањето на предметните статии не било оправдано од страна на лицето X. Јавноста несомнено покажа интерес за полицискиот началник Y, лик во релативно популарна телевизиска серија, но не и за вистинското лице кое ја игра улогата. Немало ништо што би сугерирало дека X го привлекува вниманието на јавноста за сметка на неговата улога како актер или други активности кои го ставаат него во круг на лице за кои јавноста има потреба за редовни информации. Интересот за X, во секој случај, не оди над интересот вообичаено манифестиран од страна на јавноста за водечките актери во германската телевизиска серија.

22. Судот забележа дека друштвото жалител објавило многу статии во врска со X во период од шест години и особено во текот на последните три години. Меѓутоа, во голем дел од овие објавувања едвај се спомнало името на X – често без фотографија – меѓу имињата на познатите поканети на различни настани. Иако беше неспорно дека X учествувал во над 200 национални и меѓународни кинематографски и телевизиски продукции, тоа не значи дека бил важна личност. Всушност, актерите би можеле да глумат во стотици телевизиски серии и пак да бидат малку познати за јавноста. Немало докази дека X станал

познат за сметка на некоја особена улога или дека тој заземал важна позиција во општеството којашто го изнела пред очите на јавноста.

23. X, до одреден степен, се обидува да го привлече вниманието на јавноста преку давање на интервјуа на определени списанија меѓу 2000 и 2003 година. Поради тоа, тој мораше да биде потолерантен кон известувањата објавени во врска со него во однос на други добро познати личности кои го избегнуваат центарот на вниманието. Според судот, сепак X не се додворувал на јавноста до степен до кој тој би можел да смета дека индиректно се откажал од правото на заштита на неговите лични права.

24. Регионалниот суд призна дека фактот дека актерот го прекршил законот со оглед на тоа што тој на телевизија игра улога на началник задолжен за превенција од криминалот беше позабавно за јавноста отколку ако актерот играл која било друга улога. Сепак, тој контраст меѓу телевизиската улога и личниот начин на живот на актерот не значи дека јавноста го збунила актерот со измислениот лик. Актерот само се облекува како началник, исто како што тој би можел да се облече за кое било друго лице, без притоа да се присвои однесувањето на предметниот карактер во неговиот секојдневен живот. Фактот дека актерот не го присвоил начинот на живот на карактерот кој тој го играл не може на никој начин да се гледа како на несекојдневен настан за кој е вредно да се известува. Според ставот на судот, гледачите би можеле да разликуваат меѓу актерот и неговата улога, дури и кога актерот бил добро познат првенствено по неговата улога на определен карактер.

25. Регионалниот суд понатаму утврди дека X не се обидува да се прикаже себеси како симбол на морална доблест; ниту тој донел став за прашања во врска со злоупотреба на дрога. Интервјуата објавени од страна на друштвото жалител не содржат коментари од страна на X на оваа тема. Во издание бр. 48/2003 на списанието *Бунте*, X посочил, површно, дека тој во куќата нема никаков алкохол и дека станал голем познавач на чаеви. Според ставот на судот, фактот дека X накратко коментирал за неговото претходно обвинување во две интервјуа во списанија во 2000 и 2001 година, не значи дека тој се прикажал себеси како застапник или критичар на борбата против дрогата или како експерт во оваа област. Таа тема била само малку опфатена во интервјуто, кое главно се однесувало на професионалните ангажмани и неговите проблеми во неговите врски.

26. Забележувајќи дека при балансирање на конкурентните интереси, одлучувачките критериуми биле колку добро познат бил X и сериозноста на прекршокот за кој тој бил обвинет, Регионалниот суд утврди дека случајот се однесува на актер кој не бил исклучително добро познат, а бил обвинет за прекршок, кој, иако не незначителен, не бил особено спектакуларен и би можело да се смета како на прилично честа појава во светот на забавата. Затоа, јавноста немала голем интерес да биде информиран за настан кој бил всушност прилично релаксирачки, со оглед на тоа што објавените информации претставуваат сериозно (*gravierend*) попречување на правото на X на заштитата на неговите лични права.

27. Регионалниот суд утврди, на крајот, дека тврдењето на друштвото жалител не било оправдано за тоа дека објавувањето на статијата било законско, бидејќи тоа тежнеело кон легитимните интереси. Несомнено, лицето за односи со јавноста од Јавното обвинителство на Регионалниот суд I во Минхен информирал голем број на медиумски репортери за прекршокот за кој бил обвинет X и им го открил неговиот идентитет; ниту имало каков било сомнеж дека Јавното обвинителство може да се смета како „привилегиран извор“ (*privilegierte Quelle*) на информации кои, по правило, не бараат верификација за вистината на нивната содржина. Покрај тоа, три новинарски агенции објавиле слични детали. Сепак, дури и под претпоставка дека тоа ги добило сите информации пред објавувањето на предметната статија, друштвото жалител би можело само да заклучи дека објавените информации биле точни и со тоа не било ослободено од барањето да провери дали неговото објавување било оправдано во однос на правото на X на заштита на неговите лични права. Според мислењето на судот, прашањето за веродостојноста на информациите издадени од јавен орган треба да се разликува од тоа за законитоста на подоцнежното објавување на тие информации од страна на печатот.

28. Судот утврди дека може да се претпостави дека институциите кои обезбедуваат јавна услуга, а особено Јавното обвинителство и полицијата, ги прават сите напори, во согласност со принципот на неутралност, да не издаваат информации, освен ако интересот на јавноста за тоа бил внимателно земен предвид во однос на тој на засегнатите лице. Меѓутоа, таквите институции не биле во подобра позиција од еден издавач да ги земат предвид спротивставените предметни интереси во врска со ширењето на информациите преку медиумите.

29. Во овој случај друштвото жалител, всушност, било во подобра позиција за разлика од претставник од Јавното обвинителство на Минхен да го процени степенот до кој X бил познат и прашањето во врска со тоа дали јавноста има интерес да знае за неговото апсење. Во однос на тоа, судот смета дека исто така треба да се земе предвид контекстот во кој информациите биле објавени: јавните сервиси не биле во позиција да ја предвидат секоја можна форма на ширење на фактичките информации во кој било предвидлив контекст или да предвидат дали едно известување кое го спомнува името на лицето било оправдано или не. Соодветно на тоа, издавачите општо не би можеле да сметаат дека откривањето на еден идентитет на личност од страна на привилегиран извор би го направило кој било вид на известување за засегнатото лице законско, без претходно да се избалансираат предметните интереси.

30. Регионалниот суд посочи дека имало ситуации во кои можеби имало сомнежи во врска со оцената од страна на јавните органи. Соодветно на тоа, во случајот X, произлегува прашањето дали било соодветно од Јавното обвинителство да изрази мислење за казната што X би можел да очекува да ја добие кога кривичната постапка само што започнала. Судот заклучи дека друштвото жалител не би можело да тврди дека се потпираше на објавувањето на името на X од страна на Јавното обвинителство.

(ii) Пресуда на Апелациониот суд

31. На 21 март 2006 година, Апелациониот суд ја отфрли тужбата од страна на друштвото жалител, но го намали износот на договорената казна на 1.000 ЕУР. Тој ги потврди заклучоците на Регионалниот суд, посочувајќи дека објавувањето на името на еден осомничен при известување за прекршок претставува, по правило, сериозно прекршување на правото на заштита на личните права, дури и ако се работело за прекршок со дрога со средна или мала сериозност. Во случајот X, фактот на информирање на јавноста дека тој земал кокаин би можело да влијае на неговите идни ангажмани да игра улоги и особено добивање на улога во реклама или во телевизиска серија наменета за младата публика.

32. Апелациониот суд ги потврди релевантните критериуми при балансирање на правата на печатот во однос на правото на заштита на личните права, како што е утврдено од страна на Сојузниот суд на правдата (види став 48 подолу). Тој потврди дека природата на прекршокот и точните околности во кои тој бил извршен го направиле вообичаен прекршок и не би предизвикале никаков интерес ако сторителот бил помалку познат. Според мислењето на судот, поседувањето и консумирањето на мали количини дрога нема негативни ефекти врз трети страни или врз општата јавност. Бидејќи X не земал кокаин на штандот пред сите, неговото однесување не ја загрозило младата публика која најверојатно го имитирала него поради тоа што е добро позната личност.

33. Апелациониот суд призна дека јавноста имала особено интерес да биде информирана и да се забавува бидејќи X бил добро позната личност и ја играл улогата на полициски началник подолг временски период (*längerer Zeitraum*). Сепак, дури и ако X ја играл таа улога, ова не значело дека тој самиот нужно станал идол или пример на службеник за спроведување на законот, што би го зголемил интересот на јавноста за прашањето дали во неговиот приватен живот тој всушност се однесува како неговиот карактер. Било јасно дека актерот X не можел да се идентификува со фиктивниот лик на началникот Y кој тој го играл. Фактот дека X имал свои фан клубови и се појавувал на јавни настапи како актер кој ја игра улогата на началникот Y не го менува тој заклучок. Би можело изгледот на X, неговиот начин на негово претставување и опуштениот став прикажан во неговите филмови да им се допаѓа на останатите, особено на младата публика. Иако, тоа не значи дека другите видоа морален пример чијашто слика треба да се поправи преку предметното известување на весникот.

34. Објавувањата поднесени од страна на друштвото жалител биле навистина доказ дека X бил многу популарен, но тоа не го поддржувало тврдењето дека тој се исповедувал во врска со неговиот приватен живот за да го привлече вниманието на јавноста. Ни известувањето на весникот не било оправдано на основа на тоа дека X бил уапсен во јавност, на штанд, бидејќи дрогата била всушност консумирана во машките тоалети, што е место што спаѓа во рамки на заштитената приватна сфера и надвор од погледот на јавноста. И на крај, дури и ако се утврди дека апсењето на X било прашање од голем интерес за јавноста, истото не би можело да се каже за описот и карактеризацијата на прекршокот извршен надвор од погледот на јавноста.

35. И на крај, додека ги потврдувал заклучоците на Регионалниот суд во врска со улогата на Јавното обвинителство на Минхен, Апелациониот суд посочи дека одговорноста на друштвото жалител не се проширила поради мала небрежност со оглед на тоа што информациите објавени од страна на Јавното обвинителство довеле да верува дека известувањето било законско. Нелегалното објавување од страна на Јавното обвинителство, сепак, не го направило објавувањето од страна на друштвото жалител законско. Затоа, Апелациониот суд ја намали договорената казна на 1.000 ЕУР. Тој одби можност за поднесување на жалба за правни прашања, поради тоа што неговата пресуда не била во конфликт со судската практика на Сојузниот суд на правдата.

(iii) Одлуките на Сојузниот суд на правдата

36. На 7 ноември 2006 година, Сојузниот суд на правдата ја одби можноста на друштвото жалител да поднесе жалба за правни прашања врз основа на тоа дека случајот не покренал прашање од фундаментално значење и дека не било потребно за развојот на законот или за да се гарантира еднаквоста на судската практика.

37. На 11 декември 2006 година, Сојузниот суд на правдата отфрли жалба поднесена од страна на друштвото жалител тврдејќи дека немал доволно можност да достави поднесоци (*Anhörungsrüge*). Тој посочи дека при балансирање на интересот на јавноста да биде информирана во врска со јавните кривични постапки во однос на попречувањето на приватната сфера на обвинетиот, Апелациониот суд ги зел предвид околностите на случајот и ја донел неговата одлука во согласност со критериумите утврдени во судската практика. Немало докази дека релевантните критериуми за балансираната примена биле занемарени. Сојузниот суд на правдата посочи дека фактот дека граѓанските судови пресудиле против друштвото жалител не дозволува друштвото жалител да поднесе жалба за правни прашања и не придонесува за повреда на правото на збор.

2. Вториот дел постапки

(а) Постапките за забрана

38. На 15 август 2005 година, Регионалниот суд во Хамбург ја одобри жалбата на X за забрана на какво било понатамошно објавување на втората статија.

(б) Главните постапки

(i) Пресуда на Регионалниот суд

39. Со пресуда од 5 мај 2006 година, Регионалниот суд ја одобри жалбата на X во главните постапки, му нареди на друштвото жалител да се воздржи од какво било понатамошно објавување на втората статија според договорена казна и му нареди да плати 449,96 ЕУР за трошоци, плус законските акумулирани камати од 22 септември 2005 година. Тој ја заснова својата пресуда суштински на истите основи одредени во пресудата на 11 ноември 2005 година (види

ставови 18-30 погоре). Тој посочи дека предметниот случај требало да се разликува од оној кој бил предмет на пресудата на Сојузниот суд на правдата од 15 ноември 2005 година (види став 48 подолу) во тоа дека засегнатото лице во тој случај, принцот Ернст Август фон Хановер (Ernst August von Hannover), бил пошироко познат од X, па така печатот имал право да известува за значајната казна воведена во тој случај.

(ii) Пресуда на Апелациониот суд

40. На 12 септември 2006 година, Апелациониот суд во Хамбург отфрли жалба од страна на друштвото жалител во суштина поради истите основи како оние дадени во нејзината пресуда од 21 март 2006 години (види ставови 31-35 погоре). На темата за релевантните критериуми за земање предвид на спротивставените предметни интереси, тој посочи дека, според пресудата на Сојузниот уставен суд од 13 јуни 2006 година (види став 49 подолу), фактот дека едно лице било позната личност или познато на јавноста не било доволен фактор сам по себе да го оправда постоењето на интерес од страна на јавноста да биде информирана за неговото или нејзиното однесување. Во овој случај, интересот на јавноста да биде информиран и забавуван, кој произлегува од фактот дека X бил добро позната личност и глумел началник во телевизиска серија, не бил доволен да се оправда попречувањето на неговото право сам да одлучи кои информации сака да ги објави (*informationelle Selbstbestimmung*).

41. Потпирањето на друштвото жалител на високиот рејтинг на публиката на телевизиската серија Y., според мислењето на Апелациониот суд, не докажува дека X. служел како добар или лош пример. Ако како пример постои за милиони гледачи, предметниот пример бил лицето началник. Апелациониот суд потврди дека фактот дека X. бил уапсен на јавно место не направило статијата од весникот да биде законска, бидејќи самиот прекршок бил извршен настрана од погледот на јавноста, во машките тоалети. Сомнителното движење што го направил X со раката несомнено го привлекло вниманието на полицијата на местото, но не било утврдено дека другите присутни лица на штандот забележале дека X земал кокаин.

42. Апелациониот суд додаде дека иако фактот дека „квалитетниот печат“ го објавил случајот може да укаже дека имало значителен (*nicht geringes*) интерес за негово известување, тоа не било основа врз која може да се заклучи дека попречувањето на правото на X на заштита на неговите лични права било законско.

43. Апелациониот суд ја одби можноста на друштвото жалител да поднесе жалба за правни прашања врз основа на тоа дека неговата пресуда не била во конфликт со судската практика на Сојузниот суд на правдата, особено пресудата на Сојузниот суд на правдата од 15 ноември 2005 година (види став 48 подолу).

(iii) Одлуки на Сојузниот суд на правдата

44. На 17 април 2007 година, Сојузниот суд на правдата ја одби можноста на друштвото жалител да поднесе тужба за правни прашања врз основа на тоа дека

случајот не покренал прашање од фундаментално значење и дека не било потребно за развојот на законот или за да се гарантира еднаквоста на судската практика. На 12 јуни 2007 година, тој отфрли жалба поднесена од страна на друштвото жалител тврдејќи дека немал доволно можност да направи поднесоци.

3. Одлука на Сојузниот уставен суд

45. На 5 март 2008 година, панел од три судии на Сојузниот уставен суд одби да разгледа уставни жалби поднесени од страна на друштвото жалител во однос на одлуките на судот донесени во првиот и вториот сет на постапки. Тој посочи дека не дава причини за својата одлука.

4. Други судски одлуки во врска со друштвото жалител

46. На 12 септември 2006 година и 29 јануари 2008 година, Регионалниот суд во Хамбург му нареди на друштвото жалител да му плати на X две парични казни од 5.000 ЕУР, секоја од нив поради повреда на редот од 15 август 2005 година (види став 38 погоре). Судот го критикуваше друштвото жалител, меѓу другото, за објавување во изданието од 7 јули 2006 година на дневниот весник *Ди Велт (Die Welt)* и на интернет страницата на весникот (welt.de) на 22 март 2007 година на следнава изјава од страна на еден од нејзините уредници:

„Според тоа, ние немаме право како и да е да известуваме за судењето на популарниот актер X за поседување на кокаин, иако тој бил добро познат рецидивист и прекршокот бил извршен на Пивскиот фестивал во Минхен.“

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАШНО ЗАКОНОДАВСТВО И ПРАКТИКА И ЕВРОПСКИ ТЕКСТОВИ

A. Домашно законодавство и практика

1. Граѓански кодекс

47. Член 823 § 1 од Граѓанскиот кодекс (*Bürgerliches Gesetzbuch*) предвидува дека секој кој, намерно или небрежно, незаконски прекршува туѓо право на живот, физички интегритет, здравје, слобода, сопственост или друго слично право, е должен да ја надомести направената штета.

Во согласност со член 1004 § 1, кога туѓа сопственост е оштетена освен со отстранување или нелегално задржување, сопственикот може да побара сторителот да престане со попречувањето. Ако постојат разумни основи за стравување дека ќе биде нанесена дополнителна штета, сопственикот може да побара забрана.

2. Релевантна судска практика

48. Во својата пресуда од 15 ноември 2005 година (бр. Vi ZR 286/04) Сојузниот суд на правдата ја потврди својата утврдена судска практика според која одлучувачкиот критериум за оценување на законитоста на едно медиумско

известување кое го спомнува името на засегнатото лице биле природата на прекршокот и карактерот на осомничениот. Фактите на случајот биле парична казна и забрана за возење воведена од страна на француските судови за брзо возење на автопат (211 наместо 130 km на час) на лице познато на јавноста. Сојузниот суд на правдата утврди, најпрво, дека ограничувањето на брзината било надминато до тој степен до кој би можело да се смета како на израз на екстремно омаловажување на прописите на автопатот и како второ, дека прекршокот ги ставил другите возачи на значителен ризик. Покрај тоа, и начинот на кој засегнатото лице се однесувало во јавноста во минатото и неговото минато и фактот дека тој бил сопруг на многу позната личност значат дека интересот на јавноста за објавување на известување преовладува во однос на правото на заштита на личните права на засегнатото лице. Сојузниот суд на правдата посочи дека пресудата на Судот во случајот *Фон Хановер против Германија (Von Hannover v. Germany)* од 24 јуни 2004 година (бр. 59320/00, ЕСЧП 2004-VI) не овозможила никаков друг заклучок. Статиите (и фотографиите) во тој случај се однесувале само на сцени од секојдневниот живот на Каролин фон Хановер и биле наменети само за да се задоволи љубопитноста на определена читателска публика во врска со нејзиниот приватен живот.

49. Во одлука од 13 јуни 2006 година (бр. 1 VvR 565/06), панел од три судии на Сојузниот уставен суд одлучи да не разгледа уставна жалба поднесена во однос на пресудата на Сојузниот суд на правдата и ги потврди заклучоците на Сојузниот суд на правдата.

Б. Текстови донесени од страна на Советот на Европа

1. Препорака Rec(2003)13 на Комитетот на министри

50. Релевантните пасуси на Препораката Rec(2003)13 на Комитетот на министри за земјите-членки за обезбедувањето на информации преку медиумите во врска со кривичните постапки, донесена на 10 јули 2003 година на 848^о состанок на замениците министри, гласат:-

“...

Потсетувајќи дека медиумите имаат право да ја информираат јавноста поради правото на јавноста да добие информации, вклучувајќи информации за прашања од јавен интерес, согласно член 10 од Конвенцијата и дека тие имаат професионална обврска да го сторат тоа;

Потсетувајќи дека правата на пресумпција на невиност, фер судење и почитување на приватниот и семејниот живот согласно членовите 6 и 8 од Конвенцијата претставуваат фундаментални барања кои мора да се почитуваат во секое демократско општество;

Истакнувајќи ја важноста на известувањето на медиумите за информирање на јавноста за кривични постапки, правејќи ја превентивната функција на кривичното право видлива, како и за гарантирање на јавен надзор на функционирањето на кривичниот правен систем;

Земајќи ги предвид можните конфликтни интереси заштитени со членовите 6, 8 и 10 од Конвенцијата и потребата да се балансираат овие права во однос на фактите на секој

поединечен случај, со должна почит кон надзорната улога на Европскиот суд за човекови права за гарантирање на почитувањето на обврските од Конвенцијата;

...

Препорачува, признавајќи ја разновидноста на националните правни системи во врска со кривичната постапка, владите на земјите-членки:

1. да ги преземат или зајакнат, во зависност од случајот, сите мерки кои ги сметаат за потребни со цел да се спроведат принципите додадени на оваа препорака, во рамки на нивните соодветни уставни одредби,

...

Додаток кон Препорака Rec(2003)13

Принципи во врска со обезбедувањето на информации преку медиумите во врска со кривичните постапки

Принцип 1 - Информирање на јавноста преку медиумите

Јавноста мора да биде во можност да добива информации во врска со активностите на судските органи и полициските служби преку медиумите. Затоа, новинарите мора да бидат во можност слободно да известуваат и коментираат за функционирањето на кривичниот правен систем, предмет само на ограничувањата предвидени со следниве принципи.

Принцип 2 - Пресумпција на невиност

Почитување на принципот на пресумпција на невиноста е интегрален дел на правото на фер судење.

Според тоа, мислења и информации во врска со тековни кривични постапки треба да се пренесуваат или шират преку медиумите само кога ова не ја загрозува пресумпцијата на невиност на осомничениот или обвинетиот.

Принцип 3 - Точност на информации

Судските органи и полициските служби треба да обезбедат за медиумите само потврдени информации или информации кои се базираат на разумни претпоставки. Во вториот случај, тоа треба да биде јасно посочено на медиумите.

Принцип 4 - Пристап до информации

Кога новинарите законски добиле информации во контекст на тековни кривични постапки од судски органи или полициски служби, тие органи и служби треба да ги стават на располагање таквите информации, без дискриминација, на сите новинари кои ги бараат или барале.

(...)

Принцип 8 - Заштита на приватноста во контекст на тековни криминални постапки

Обезбедувањето на информации во врска со осомничени, обвинети или осудени лица или други страни во кривични постапки треба да го почитува нивното право на заштита на приватноста во согласност со член 8 од Конвенцијата. Особена заштита треба да се даде на малолетниците или други ранливи лица, како и на жртви, на сведоци и на семејствата на осомничените, обвинетите и осудените. Во сите случаи, особено значење треба да се даде

на штетниот ефект кој може да го има објавувањето на информациите што овозможуваат идентификација врз лицата наведени во овој принцип.“

2. Резолуција 1165 (1998 година) на Парламентарното собрание на Советот на Европа за правото на приватност

51. Релевантните пасуси од оваа резолуција, донесена од страна на Парламентарното собрание на 26 јуни 1998 година, гласат:-

“...

6. Собранието е свесно дека личната приватност е често нарушена, дури и во земји со посебно законодавство за да ја заштитат, бидејќи приватните животи на луѓето станале високо профитабилен производ за одредени сектори на медиумите. Жртвите главно се јавни личности, бидејќи деталите од нивните приватни животи служат како стимул за продажба. Во исто време, јавните личности мора да прифатат дека посебното место кои тие го заземаат во општеството - во многу случаи - автоматски привлекува зголемен притисок врз нивната приватност.

7. Јавните личности се лица кои вршат јавни функции и/или користат јавни ресурси и пошироко кажано, сите оние кои се дел од јавниот живот, без разлика дали во политиката, економијата, уметноста, социјалната сфера, спортот или друг домен.

8. Често во име на еднострано толкување на правото на слобода на изразување, кое е гарантирано во член 10 од Европската конвенција за човекови права, медиумите ја нарушуваат приватноста на луѓето, тврдејќи дека нивните читатели имаат право да знаат сè за јавните личности.

9. Определени факти кои се однесуваат на приватните животи на јавните личности, особено на политичарите, навистина може да бидат од интерес за граѓаните и затоа може да биде легитимно за читателите, коишто исто така се и гласачи, да бидат информирани за тие факти.

10. Затоа е потребно да се најде начин на балансирање на остварувањето на двете фундаментални права, и двете гарантирани со Европската конвенцијата за човекови права: правото на почитување на приватен живот на секој и правото на слобода на изразување.

11. Собранието ја потврди важноста на правото на приватност на секој човек и на правото на слобода на изразување како фундаментално за едно демократско општество. Овие права не се ниту апсолутни, ниту пак по никаков хиерархиски редослед, бидејќи и двете се со еднаква вредност.

12. Сепак, Собранието укажува дека правото на приватност овозможено со член 8 од Европската конвенција за човекови права не треба да заштити една индивидуа само од попречување од страна на јавните органи, туку и од попречување од страна на приватни лица или институции, вклучувајќи ги медиумите за масовно информирање.

13. Собранието смета дека, со оглед на тоа што сите земји-членки сега ја ратификувале Европската конвенција за човекови права и со оглед на тоа што многу системи на националното законодавство содржат одредби што ја гарантираат оваа заштита, нема потреба да се предложи донесување на нова конвенција која го гарантира правото на приватност. ...”

ЗАКОНОТ

I. ОДВОЈУВАЊЕ НА ЖАЛБАТА

52. Судот забележа дека пред да ја пренесе надлежноста на Големиот судски совет, Судскиот совет ја споил оваа жалба со другите жалби од *Фон Хановер против Германија* (бр. 40660/08 и 60641/08) – (види став 3 погоре). Сепак, имајќи ја предвид природата на фактите и суштинските прашања покренати во тие случаи, Големиот судски совет смета дека е соодветно да ги одвои жалбите бр. 40660/08 и 60641/08 од оваа жалба.

II. НАВОДНА ПОВРЕДА НА ЧЛЕН 10 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

53. Друштвото жалител се пожали во врска со наметнатата забрана во однос на известување за апсењето и обвинувањето на X. Тоа се потпира на член 10 од Конвенцијата, каде што релевантните делови гласат:

„1. Секој има право на слобода на изразување. Ова право ја вклучува слободата на сопствено мислење и да добива и пренесува информации и идеи без попречување од страна на јавни органи и без обѕир на границите. ...

2. Остварувањето на овие слободи, бидејќи тоа повлекува со себе обврски и одговорности, може да подлежи на такви формалности, услови, рестрикции или казни какви што се пропишани со закон и се потребни во едно демократско општество ... за заштитата на репутацијата или правата на другите ... или за одржување на авторитетот и непристрасноста на судството.“

A. Допустливост

54. Судот забележа дека оваа тужба не е очигледно неоснована во рамки на значењето на член 35 § 3 а) од Конвенцијата. Тој понатаму забележува дека немало друга основа за да биде прогласена за недопустлива и дека затоа таа мора да се прогласи за допустлива.

Б. Мериторност

1. Поднесоците на странките

(а) Владата

55. Владата призна дека оспорените судски одлуки претставуваат попречување на правото на слобода на изразување. Сепак, попречувањето било пропишано со закон и тежнеело кон цел призната како легитимна од страна на Судот, имено, заштитата на приватната сфера (*News Verlags GmbH & Co.KG против Австрија*, бр. 31457/96, § 44, ЕСЧП 2000-I). Предметното прашање меѓу странките во овој случај било дали попречувањето било пропорционално, а особено дали балансираната примена вршена од страна националните судови на правото на слобода на изразување во однос на правото на X на почитување на неговиот приватен живот била во согласност со критериумите утврдени со судската практика на Судот. Во врска со тоа, требало да се земат предвид

улогата на засегнатото лице, целта на објавувањето и сериозноста на санкцијата воведена за печатот.

56. Владата се повика на заклучокот на националните судови дека, за разлика од началникот Y, X не бил познат на јавноста и соодветно на тоа, не би можел да се смета како јавна личност. Покрај тоа, во својата пресуда во врска со втората статија, Регионалниот суд го разликувал X од принц Ернст Август фон Хановер (види страница 39 погоре). Интервјуата во печатот дадени од страна на X не биле самите доволни да го зголемат интересот на јавноста за неговата личност. Во поднесокот на Владата, задачата за оценување на тоа колку една личност била позната треба да ја имаат домашните судови. Тоа било точно особено во граничните случаи, кои бараат оценка на фактите и на социјалните ситуации, којашто Судот не може да ја направи во поглед на секоја потенцијална јавна личност во 47 земји.

57. Во поглед на содржината на известувања на медиумите, Владата призна дека кога печатот известил за извршувањето на прекршок, тој ја имал улогата на „јавен чувар“, особено кога станувало збор за кривични постапки. Имало поголем јавен интерес за овој случај отколку кога печатот известувал само за детали од приватниот живот на една личност. За овој случај, сепак, јавноста немала интерес да биде информирана во врска со прекршокот извршен од страна на X, кого тие не би можеле да го одвојат од обвинетиот. Овој случај не го довела во прашање функционирањето на правниот систем, како што било во случајот *Обухова против Русија (Obukhova v. Russia)* (бр. 34736/03, 8 јануари 2009 година), туку се однесувал само на мал прекршок поврзан со дрога направен од страна на релативно познат актер.

58. Задачата за оценување на тежината на прекршокот треба да спаѓа во рамки на маргината на дискреција на националните органи. Во овој случај, судовите сметаат дека прекршокот бил со средна, или дури мала тежина. Владата истакна дека износот на казната бил релативно висок во однос на приходите на X. Кривичните судови го утврдиле износот на 90 дена-парична казна и така прекршокот не се појавил во сертификатот на X за добро однесување (наменето за работодавци) или во неговото криминално досие.

59. Владата го оспори тврдењето на друштвото жалител дека обвинителот од Минхен одржал прес-конференција и објавил соопштение во врска со апсењето на X пред објавувањето на првата статија (види став 69 подолу).

60. Во поглед на природата на казната воведена за друштвото жалител, Владата забележа дека друштвото жалител било само спречено да ја објавува содржината на предметните статии и му било наредено да ги надомести скромните судски трошоци. Друштвото жалител ниту било осудено согласно кривичното право, ниту му било наредено да плати оштета, за разлика од издавачи во други случаи, на кои им било дадена затворска казна; ниту било спречено да ја врши новинарската професија, ниту се соочувало со наредба за одземање на сите копии од посебното издание на весникот или наредна да плати голема оштета (*Чумпана и Мажар против Романија (Cumpăna and Mazăre*

v. Romania) [ГСС], бр. 33348/96, §112, ЕСЧП 2004-XI; *Wirtschafts-Trend Zeitschriften-Verlagsgesellschaft m.b.H. против Австрија*, бр. 58547/00, § 41, 27 октомври 2005 година; и *Финкила и другите против Финска (Flinkkilä and Others v. Finland)*, бр. 25576/04, § 89, 6 април 2010 година). Владата додаде дека покрај тоа германските судови не вовеле целосна забрана за сите известувања за апсењето и судењето на X; проблемот бил во тоа што друштвото жалител не успеало да ја задржи анонимноста на актерот за време на неговото апсење и пред судењето.

61. Владата ја истакна маргината на дискреција која ја уживала Земјата во овој случај. Таа маргина зависи од природата на предметните активности и целта постигната со ограничувањата. Во својата неодамнешна судска практика, Судот освен тоа остави широка маргина на дискреција во случаи во врска со член 8 од Конвенцијата (*Армониен против Литванија (Armonienė v. Lithuania)*, бр. 36919/02, § 38, 25 ноември 2008 година, и *A. против Норвешка (A. v. Norway)*, бр. 28070/06, § 66, 9 април 2009 година). Општо земено, маргината која ја уживаат Земјите била поширока кога немало европски консензус. Во поднесокот на Владата, иако несомнено имало тренд кон усогласување на правните системи во Европа, разликите сепак останале, како што било потврдено со неуспехот на преговорите за донесувањето на регулатива на Европската унија за правила на несовпаѓања во законите во однос на недоговорни обврски (Регулатива ЕЗ бр. 864/2007 од 11 јули 2007 година – Регулатива Рим II). Маргината на дискреција била исто така широка кога националните органи требало да најдат баланс меѓу конкурентните приватни и јавни интереси или правата на Конвенцијата (*Еванс против Обединетото Кралство (Evans v. the United Kingdom)* [ГСС], бр. 6339/05, § 77 ЕСЧП 2007-I и *Диксон против Обединетото Кралство (Dickson v. the United Kingdom)* [ГСС], бр. 44362/04, § 78, ЕСЧП 2007-XIII). Покрај тоа, судската практика на Судот на правдата на Европската унија очигледно го прифаќа истиот пристап (случаи *Омега* 14 октомври 2004 година, К-36/02, и *Шмидбергер* од 12 јуни 2003 година, С-112/00).

62. Владата тврди дека посебната природа на определени случаи, како што се овие, за кои домашните судови требало да ги балансираат правата и интересите на две или повеќе приватни личности лежи во фактот дека постапките во Судот биле всушност продолжување на оригиналното правно дејство, со секоја страна за домашните постапки кои потенцијално би можеле да се применат во Судот. Токму поради таа причина дека само еден исход од балансираната примена на конкурентните интереси бил недоволен и дека требало да има „коридор“ на решенија во рамки на чиишто граници на националните судови треба да им биде овозможено да донесуваат одлуки во согласност со Конвенцијата. Ако не се исполни тоа, Судот ќе треба да донесува одлука за секој случај посебно, што не може да биде негова задача.

63. Владата посочи дека постоела мала тенденција да се направи ова на домашно ниво, бидејќи Сојузниот уставен суд дава на обичните судови маргина на дискреција во однос на тоа и се воздржува од извршувањето на својата балансирана примена место нив. Освен тоа, тоа би можело да го објасни отсуството на причините дадени за одлуката на Сојузниот уставен суд во овој

случај. Тенденцијата, на национално ниво, да се намали опсегот на разгледување од страна на уставен суд треба да се примени *a fortiori* за Европскиот суд за човекови права, кој ја има задачата за испитување на исходот на балансираните примени вршени од страна на судовите во 47 земји договорнички, чии правни системи сè уште биле многу хетерогени.

64. Во поднесокот на Владата, Судот треба да интервенира само кога домашните судови не земале предвид определени специфични околности при вршење на балансираната примена или кога резултатот од таа примена била очигледно непропорционална (*Чумпана и Мажар*, наведена погоре, §§ 111-120). Тој заклучок бил потврден, покрај тоа, со член 53 од Конвенцијата: кога односот меѓу земјата и граѓанинот бил во прашање, добивањето на слобода на засегнатата индивидуа вклучува само губење на надлежноста на Земјата, а во односот меѓу двајца граѓани, фактот на додавање на поголема тежина на правото на еден од засегнатите лица го ограничува правото на другите, што било забрането согласно член 53 од Конвенцијата.

(б) Друштвото жалител

65. Друштвото жалител смета дека во тоа време X бил познат актер кој ја игра главната улога во телевизиска криминална серија која била екстремно популарна, особено меѓу младите машки лица; X, згора на тоа, бил прогласен за втор најпопуларен актер во 2002 година. Затоа, тој не бил само обична индивидуа која не го привлекувала вниманието на медиумите, како што било тоа во други случаи одлучени од страна на Судот (види, *меѓу другите*, *Шијака против Италија (Sciacca v. Italy)*, бр. 50774/99, ЕСЧП 2005-I; *Тома против Романија (Toma v. Romania)*, бр. 42716/02, 24 февруари 2009 година; и *Игленд и Хенсејд против Норвешка (Egeland and Hanseid v. Norway)*, бр. 34438/04, 16 април 2009 година).

66. Во поднесокот на друштвото жалител, извршувањето на кривичен прекршок по својата природа, никогаш не било чисто приватна работа. Покрај тоа, во овој случај, X бил повторно сторител - нему веќе му била дадена пет месеци условна казна во јули 2000 година и бил парично казнет со 5.000 ЕУР за поседување дрога.

67. Интересот на јавноста да биде информирана преовладал во однос на правото на X на почитување на неговиот приватен живот. X се обидел – на своја иницијатива – да го привлече вниманието на јавноста, имал пазарна вредност која одговара на неговиот профил, доброволно дозволил да се сликаат фотографии со него на јавни настани и давал интервјуа за печатот откривајќи аспекти од неговиот приватен живот, вклучувајќи ја неговата консумација на дрога. Како пример и како некој кој сам го привлекува вниманието на јавноста, X би требало да прифати дека ќе го привлече вниманието на јавноста, особено ако изврши кривичен прекршок. Друштвото жалител тврди дека секој кој ги користи медиумите за своја промоција треба да очекува за неговото однесување да има точно известување од страна на медиумите. Ова било особено точно во случајот на X, бидејќи по неговото прво обвинување за поседување на дроги, тој

тврдел дека се откажал од земање дроги. Соодветно на тоа, тој се откажал од правото на приватност.

68. Освен тоа, друштвото жалител посочи дека вистината за фактите објавени во предметните статии не била спорна (повикувајќи се на *Педерсен и Бадсгард против Данска (Pedersen and Baadsgaard v. Denmark)* [ГСС], бр. 49017/99, ЕЗЧП 2004-ХI). Покрај тоа, дадените информации не влијаеле на спроведувањето на прелиминарната истрага или судењето (повикувајќи се на *Тураншо и Џули против Франција (Tourancheau and July v. France)* бр. 53886/00, 24 ноември 2005 година); тоа вклучувало детали не само во врска со приватниот живот на Х, туку исто така и сериозни фактички информации во врска со кривичното право и последиците од земање дрога. Според тоа, овој случај се разликувал од случајот *Фон Хановер* (наведена погоре), особено поради тоа што, за разлика од Х, жалителот во тој случај секогаш барал заштита на нејзиниот приватен живот.

69. Друштвото жалител потврди дека известувал за апсењето на Х откако органите на прогонот ги објавиле фактите и идентитетот на уапсеното лице. Во своите поднесоци на расправата, особено во одговорите на прашањата на судиите, тоа посочило дека пред објавување на статиите, Јавното обвинителство на Минхен одржало прес-конференција – во присуство на телевизиски камери – каде дало детални информации. Јавното обвинителство, исто така, објавило долго соопштение на оваа тема. Соодветно на тоа, друштвото жалител ги објавило само информациите кои веќе биле објавени. Би било демотивирачки за новинарите да не се во можност да објават такви информации. Присуството на прес-конференција би било целосно губење на време.

70. Како заклучок, друштвото жалител нагласи дека печатот не треба да се ограничи само на известување на политички личности. Бидејќи важни личности биле во можност да направат определена слика за нив преку привлекување на вниманието на медиумите, на нив треба да им се дозволи да ја поправат таа слика кога веќе таа не одговара на реалноста. Тоа не било прашање на наметнување на приматот на слободата на изразување во однос на правото на почитување на приватниот живот. Слободата на изразување, сепак, треба да преовладува кога засегнатото лице ужива повеќе од регионален степен на важност и кога слободно се впуштало во негова или нејзина промоција.

2. Забелешки од трети страни

(а) Здружение на адвокати на медиумите

71. Здружението како трета страна нагласи дека правото на репутација не било заштитено со Конвенцијата. Објавување на клеветничка статија во врска со лице не придонесува самото, за попречување на примената на правата гарантирани согласно член 8. При балансирање на правата согласно членовите 8 и 10 од Конвенцијата треба да се даде широка и силна заштита на правото на медиумите да известуваат за сите работи од јавен интерес, а особено да ја информираат јавноста во врска со судски постапки. Здружението како трета страна забележа дека вклучувањето на името на една личност или други

идентификувачки детали одиграле важна улога во исполнувањето на задачата за информирање на јавноста.

72. Според одлуката на Врховниот суд на Обединетото Кралство, ако имињата на странките не биле откриени при известување за судски постапки, известувањето би било нецелосно, читателите би биле помалку заинтересирани, а уредниците би му дале на известувањето помал приоритет. Здружението на адвокати на медиумите, исто така, ја истакна важноста на зачувување на поголема уредничка дискреција и на принципот на отворена правда кон која медиумите суштински придонесуваат, додавајќи дека не треба да има упад во тој принцип, освен кога е нужно потребно, како што е заштитување на обвинет или анонимен сведок. Освен во тие околности, не треба да постои ограничување на правото на медиумите да објавуваат известувања за судски постапки, вклучувајќи фотографии.

(б) Заеднички поднесоци од страна на Иницијативата за медиумска правна заштита, Меѓународниот институт за печатот и Светската асоцијација на весници и издавачи

73. Здруженијата како трета страна нагласуваат дека широк тренд би можел да се забележи меѓу земјите договорнички кон асимилацијата од страна на националните судови на принципите и стандардите артикулирани од страна на Судот во врска со балансирањето на правата согласно член 8 во однос на оние согласно член 10 од Конвенцијата, дури и ако индивидуалната тежина дадена на определен фактор можела да се разликува од една земја до друга. Тие го повикуваат Судот да даде широка маргина на дискреција на земјите договорнички, нагласувајќи дека такво била поентата на член 53 од Конвенцијата. Тие се повикуваат на пресудата на Судот во случајот *Шасању и други против Франција (Chassagnou and Others v. France)* ([ГСС], бр. 25088/94, 28331/95 и 28443/95, § 113, ЕЗЧП 1999-III), нагласувајќи дека Судот посочил дека тој би им овозможил на земјите договорнички широка маргина на дискреција во ситуација на конкуренти интереси.

74. На земјите договорнички, исто така, им била дадена поширока маргина на дискреција во однос на позитивни обврски во односи меѓу приватни странки или други области во кои мислења во рамки на демократско општество можеле разумно да се разликуваат значително (*Frette против Франција (Fretté v. France)*, бр. 36515/97, § 41, ЕЗЧП 2002-I). Покрај тоа, судот веќе им овозможил на земјите договорнички широка маргина на дискреција во случај на балансирана примена во однос на права согласно членовите 8 и 10 од Конвенцијата (*A. против Норвешка*, наведена погоре, § 66). Неговата улога била точно да потврди дека земјите договорнички утврдиле механизам за определувањето на фер баланс и дали определени фактори кои биле земени предвид од страна на националните судови при наоѓање на фер баланс биле во согласност со Конвенцијата и неговата судска практика. Тој само требало да интервенира кога домашните судови земале предвид нерелевантни фактори кои мислеле дека се значајни или кога заклучоците донесени од страна на домашните судови биле јасно неосновани или по кратка постапка негативни во

однос на приватност или предметните репутациски интереси. Инаку, тој би го имал ризикот да стане апелационен суд за такви случаи.

3. Оцената на Судот

75. Странките се согласија дека судските одлуки донесени во овој случај претставуваат попречување на правото на друштвото жалител на слобода на изразување, како што е гарантирано со член 10 од Конвенцијата.

76. Таквото попречување е во спротивност со Конвенцијата, ако тоа не ги задоволува барањата на став 2 од член 10. Затоа, треба да се определи дали попречувањето било „пропишано со закон“, имало цел или цели кои се легитимни согласно 10 § 2 и било „потребно во едно демократско општество“ за горенаведената цел или цели.

77. Заедничка основа меѓу страните е тоа дека попречувањето било пропишано со членовите 823 § 1 и 1004 § 1 од Граѓанскиот кодекс (види ставови 18 и 47 погоре), кои се читаат земајќи го предвид правото на заштита на личните права. Тие, исто така, се согласуваат дека тоа тежнее кон легитимна цела – имено, заштитата на репутацијата или правата на другите – во рамки на значењето на член 10 § 2 од Конвенцијата, која, според судската практика на Судот *Шови и други против Франција (Chauvy and Others v. France)*, бр. 64915/01, § 70, ЕЗЧП 2004-VI, и *Фајфер против Австрија (Pfeifer v. Austria)* бр. 12556/03, § 35, 15 ноември 2007 година), може да го опфати правото на почитување на приватен живот во рамки на значењето на член 8. Сепак, странките не се согласуваат за тоа дали попречувањето било „потребно во едно демократско општество“.

(а) Општи принципи

(i) Слобода на изразување

78. Слободата на изразување претставува еден од основните темели на едно демократско општество и еден од основните услови за неговиот напредок и за самоисполнување на една индивидуа. Согласно став 2 од член 10, таа не се однесува само на „информации“ или „идеи“ кои се позитивно примени или се сметаат како ненавредливи или како прашање на индиферентност, туку исто така и на оние кои навредуваат, потресуваат или вознемируваат. Такви се барањата на плурализмот, толеранцијата и широките сфаќања без кои не постои „демократско општество“. Како што е утврдено во член 10, слободата на изразување е предмет на исклучоци, кои мораат, сепак, да се толкуваат строго и потребата за какви било рестрикции мора убедливо да се утврди (види, меѓу другите извори, *Хендисайд против Обединетото Кралство (Handyside v. the United Kingdom)*, 7 декември 1976 година, § 49, *Editions Plon против Франција*, бр. 58148/00, § 42, ЕСЧП 2004-IV; и *Линдон, Отчаковски -Лоренс (Laurens) и Џули против Франција (Lindon, Otchakovsky-Laurens and July v. France)* [ГСС], бр. 21279/02 и 36448/02, § 45, ЕЗЧП 2007-IV).

79. Судот, исто така, постојано ја нагласува суштинската улога која ја има печатот во едно демократско општество. Иако печатот не смее да пречекорува

определени граници, во врска особено со заштитата на репутацијата и правата на другите, негова должност, сепак, е да пренесува – на начин доследен на неговите обврски и одговорности – информации и идеи за сите прашања од јавен интерес. Не само што печатот има задача да пренесува такви информации и идеи; јавноста исто така има право да ги прими. Ако било поинаку, печатот не би ја имал важната улога на „јавен чувар“ (види *Бладет Тромсо и Стенсас против Норвешка (Bladet Tromsø and Stensaas)* [ГСС], бр. 21980/93, §§ 59 и 62, ЕЗЧП 1999-III, и *Педерсен и Бадсгард*, наведена погоре, § 71).

80. Оваа обврска се проширува за известувањето и коментирањето на судски постапки кои, под услов тие да не ги пречекорат границите утврдени погоре, придонесуваат за нивниот публицитет и на тој начин се согласуваат со барањето согласно член 6 § 1 од Конвенцијата расправите да бидат јавни. Незамисливо е да нема претходна или истовремена дискусија на темата на судењата, било да е тоа во стручни списанија, во општиот печат или меѓу пошироката јавност. Не само што медиумите ја имаат задачата да пренесуваат такви информации и идеи; јавноста исто така го има правото да ги добие (види *News Verlags GmbH & Co. KG против Австрија*, бр. 31457/96, § 56, ЕСЧП 2000-I; *Дунјуи и други против Франција (Duisis and Others v. France)*, бр. 1914/02 § 35, ЕСЧП 2007-VII; и *Камнос Дамасо (Campos Dâmaso) против Португалија (Campos Dâmaso v. Portugal)*, бр. 17107/05, § 31, 24 април 2008 година).

81. Новинарската слобода, исто така, опфаќа можно прибегнување кон определен степен, па дури и провокација (види *Педерсен и Бадсгард*, наведена погоре, § 71). Покрај тоа, не треба ни Судот, ниту пак националните судови, да ги заменуваат своите погледи со оние на печатот за тоа какви техники за известување треба да се донесат во еден определен случај (види *Церсилд против Данска (Jersild v. Denmark)*, 23 септември 1994 година § 31, Серија А бр. 298, и *Ерикаинен и други против Финска (Eerikäinen and Others v. Finland)*, бр. 3514/02, § 65, 10 февруари 2009 година).

(ii) Ограничувања на слободата на изразување

82. Сепак, член 10 § 2 од Конвенцијата посочи дека слободата на изразување носи со себе и „обврски и одговорности“, кои исто така се применуваат за медиумите, дури и во однос на прашања кои се важни за јавноста. Овие обврски и одговорности добиваат на значење кога станува збор за напаѓање на репутацијата на именуванa личност и повреда на „правата на другите“. Затоа, потребни се посебни основи за да може медиумите да ја изостават нивната обична обврска да проверуваат фактички изјави што се клевети на приватни лица. Дали постојат такви основи зависи особено од природата и степенот на предметната клевета и степенот до кој медиумите може разумно да ги сметаат нивните извори за веродостојни во однос на тврдењата (види *Педерсен и Бадсгард*, наведена погоре § 78, и *Tønsbergs Blad A.S. и Хауком против Норвешка*, бр. 510/04, § 89, ЕСЧП 2007-III).

83. Судот потврди дека правото на заштита на репутација е право кое е заштитено со член 8 од Конвенцијата како дел од правото на почитување на

приватниот живот (види *Шови и други*, наведена погоре, § 70; *Фајфер*, наведена погоре, § 35; и *Поланко Торес и Мовила Поланко против Шпанија (Polanco Torres and Movilla Polanco v. Spain)* бр. 34147/06, § 40, 21 септември 2010 година). Концептот на „приватен живот“ е широк поим кој не подлежи на исцрпна дефиниција, што го опфаќа физичкиот и психичкиот интегритет на личност и затоа може да вклучи повеќе аспекти на идентитет на личност, како што се идентификација на пол и сексуална ориентација, име или елементи во врска со правото на личност на негова слика (види *С. и Марпер против Обединетото Кралство (S. and Marper v. the United Kingdom)* [GCC], бр. 30562/04 и 30566/04, § 66, ЕСЧП 2008-...). Тоа опфаќа лични информации за кои лицата очекуваат дека нема да се објават без нивна согласност (види *Финкила и други*, наведена погоре, § 75, и *Саристо и други против Финска (Saaristo and Others v. Finland)*, бр. 184/06, § 61, 12 октомври 2010 година).

Со цел да се вклучи член 8, сепак, напад на репутација на личност мора да достигне определено ниво на сериозност и на начин што предизвикува загрозување на личното уживање на правото на почитување на личен живот (види *А. против Норвешка*, наведена погоре, § 64). Покрај тоа, судот сметал дека не може да се потпре на член 8, со цел приговор за губење на репутација кој е предвидлива последица на активности на некој како што е, на пр., комисијата за кривичен прекршок (види *Сидабрас и Џиутас против Литванија (Sidabras and Džiautas v. Lithuania)*, бр. 55480/00 и 59330/00, § 49, ЕСЧП 2004-VIII).

84. При испитување на потребата за попречување во едно демократско општество во интерес на „заштитата на репутацијата или правата на другите“, може да биде потребно Судот да провери дали домашните органи наоѓаат фер баланс при заштитување на две вредности гарантирани со Конвенцијата, коишто може да дојдат во меѓусебен конфликт во определени случаи, имено, од една страна, слободата на изразување заштитена со член 10 и, од друга страна, правото на почитување на приватен живот наведено во член 8 (види *Hachette Filipacchi Associés против Франција*, бр. 71111/01, § 43, 14 јуни 2007 година, и *MGN Limited против Обединетото Кралство*, бр. 39401/04, § 142, 18 јануари 2011 година).

(iii) *Маргина на дискреција*

85. Судот повтори дека, согласно член 10 од Конвенцијата, земјите договорнички уживаат определена маргина на дискреција при оценување дали и до кој степен е потребно попречување на слободата на изразување гарантирана согласно таа одредба (види *Тамер против Естонија*, бр. 41205/98, § 60, ЕЗЧП 2001-I, и *Педерсен и Бадсгард*, наведена погоре, § 68).

86. Сепак, оваа маргина оди во иста линија со Европскиот надзор, опфаќајќи ги законодавството и одлуките за негова примена, дури и оние донесени од страна на независен суд (види *Кархувара и Италети против Финска (Karhuvuora and Italehti v. Finland)*, бр. 53678/00, § 38, ЕЗЧП 2004-X, и *Финкила и други*, наведена погоре, § 70). При извршување на својата надзорна функција, задачата на Судот не е да го заземе местото на националните судови, туку да

прегледа, во смисла на случајот во целина, дали одлуките кои тие ги донеле во согласност со нивната надлежност на дискреција се компатибилни со одредбите од Конвенцијата врз коишто се потпираат (види *Петренко против Молдавија*, бр. 20928/05, § 54, 30 март 2010 година; *Поланко Торес и Мовила Поланко*, наведена погоре, § 41; и *Петров против Бугарија* (дек.) бр. 27103/04, 2 ноември 2010 година).

87. Во случаите како што е овој, Судот смета дека исходот од тужбата не треба, во принцип, да варира во зависност од тоа дали била поднесена до Судот согласно член 10 од Конвенцијата од страна на издавачот кој ја објавил навредливата статија или согласно член 8 од Конвенцијата од страна на лицето кое било предмет на таа статија. Навистина, како прашање на принцип, овие права заслужуваат еднаков однос (види *Hachette Filipacchi Associés (ICI PARIS) против Франција*, бр. 12268/03, § 41, 23 јули 2009 година; *Тимкиук против Романија (Timciuc v. Romania)* (дек.), бр. 28999/03, § 144, 12 октомври 2010 година; и *Мозли против Обединетото Кралство (Mosley v. the United Kingdom)*, бр. 48009/08, § 111, 10 мај 2011 година; види исто така точка 11 од Резолуцијата на Парламентарното собрание – став 51 погоре). Соодветно на тоа, маргината на дискреција во принцип треба да биде иста и во двата случаи.

88. Кога балансираната примена на двете права била извршена од страна на националните органи во согласност со критериумите утврдени во судската практика на Судот, Судот ќе бара силни причини да го замени својот став со тој на домашните судови (види *MGN Limited*, наведена погоре, §§ 150 и 155, и *Паломо Санчез и други против Шпанија (Palomo Sánchez and Others v. Spain)* [ГСС], бр. 28955/06, 28957/06, 28959/06 и 28964/06, § 57, 12 септември 2011 година).

(iv) Критериуми релевантни за балансираната примена

89. Кога правото на слобода на изразување се балансира во однос на правото на почитување на приватниот живот, критериумите утврдени во судската практика кои се релевантни за овој случај се одредува подолу.

(a) Придонесување за дебата од општ интерес

90. Првичен суштински критериум е придонесот направен со фотографии или статии во печатот за дебата од општ интерес (види *Фон Хановер*, наведена погоре, § 60; *Leempoel & S.A. ED. Ciné Revue против Белгија (Leempoel & S.A. ED. Ciné Revue)*, бр. 64772/01, § 68, 9 ноември 2006 година; и *Standard Verlags GmbH против Австрија (бр. 2)*, бр. 21277/05 § 46, 4 јуни 2009 година). Дефиницијата за тоа што претставува предмет на општ интерес ќе зависи од околностите на случајот. Судот, сепак, смета дека е корисно да истакне дека го признал постоењето на таков интерес не само кога објавувањето се однесува на политички прашања или злосторства (види *Вајт против Шведска (White v. Sweden)*, бр. 42435/02, § 29, 19 септември 2006 година; *Игланд и Хенсејд*, наведена погоре, § 58; и *Leempoel & S.A. ED. Ciné Revue*, наведена погоре, § 72), туку и кога се однесува за спортски прашања или уметници што настапуваат (види *Никовиц и Ферлагсгрупе Њус ГмбХ против Австрија (Nikowitz and*

Verlagsgruppe News GmbH v. Austria), бр. 5266/03, § 25, 22 февруари 2007 година; *Colaço Mestre and SIC – Sociedade Independente de Comunicação, S.A. против Португалија*, бр. 11182/03 и 11319/03, § 28, 26 април 2007 година; и *Сапан против Турција*, бр. 44102/04, § 34, 8 јуни 2010 година). Меѓутоа, шпекулациите во однос на брачните потешкотии на претседател на Републиката или финансиските потешкотии на славен пејач не биле сметани за прашања од општ интерес (види *Standard Verlags GmbH*, наведена погоре, § 52, и *Hachette Filipacchi Associés (ICI PARIS)*, наведена погоре, § 43).

(β) Колку е познато односното лице и што е предмет на известувањето?

91. Улогата или функцијата на односното лице и природата на активности кои се предмет на известувањето и/или фотографијата претставуваат уште еден важен критериум поврзан со претходниот. Во врска со тоа треба да се направи разлика меѓу приватните лица и лицата кои вршат јавни функции, како што се политичките личности или јавните личности. Соодветно на тоа, иако приватното лице кое е непознато за јавноста може да побара определена заштита на неговото или нејзиното право на приватен живот, истото не важи за јавните личности (види *Минели против Швајцарија (Minelli v. Switzerland)* (дек.), бр. 14991/02, 14 јуни 2005 година, и *Петренко*, наведена погоре, § 55). Суштинската разлика треба да се направи меѓу факти за кои се известува кои може да придонесат за дебата во едно демократско општество, на пр. во врска со политичари кои ги вршат нивните официјални функции, и деталите за кои се известува за приватниот живот на едно лице кое не врши такви функции (види *Фон Хановер*, наведена погоре, § 63, и *Standard Verlags GmbH*, наведена погоре, § 47).

Иако во првиот случај печатот ја врши својата улога на „јавен чувар“ во една демократија преку пренесување на информации и идеи за работи од јавен интерес, таа улога станува помалку важна во вториот случај. Слично на тоа, иако во определени посебни околности правото на јавноста да биде информирана може дури и да се прошири за аспекти на приватниот живот на јавни личности, особено кога се засегнати политичари, ова нема да биде случај – и покрај тоа што засегнатото лице е познато за јавноста – кога објавените фотографии и придружните коментари кои се однесуваат исклучиво на детали од приватниот живот на лицето и имаат за единствена цел да ја задоволат јавната љубопитност во тој поглед (види *Фон Хановер*, наведена погоре, § 65 со упатувањата наведени таму, и *Standard Verlags GmbH*, наведена погоре, § 53; види исто така точка 8 од Резолуцијата на Парламентарното собрание – став 51 погоре). Во вториот случај, слободата на изразување бара поограничено толкување (види *Фон Хановер*, наведена погоре, § 66; *Hachette Filipacchi Associés (ICI PARIS)*, наведена погоре, § 40; и *MGN Limited*, наведена погоре, § 143).

(γ) Претходно однесување на засегнатото лице

92. Однесувањето на засегнатото лице пред објавувањето на известувањето или фактот дека фотографијата и поврзаните информации веќе се појавиле во претходни објавувања се исто така фактори кои треба да се земат предвид (види

Hachette Filipacchi Associates (ICI PARIS), наведена погоре, §§ 52 и 53, и *Сапан*, наведена погоре, § 34). Меѓутоа, самиот факт на соработка со печатот во претходни настани не може да послужи како аргумент за лишување на засегнатата страна од целата заштита во однос на објавувањето на предметната фотографија (види *Игланд и Хенсејд*, наведена погоре, § 62).

(д) Метод за добивање на информациите и нивната веродостојност

93. Начинот на кој информациите биле добиени и нивната веродостојност се исто така важни фактори. Всушност, Судот сметал дека заштитата овозможена со член 10 на новинарите во врска со известување за прашања од општ интерес е предмет на условот дека тие дејствуваат со добра волја и на точна фактичка основа и обезбедуваат „сигурни и прецизни“ информации во согласност со етиката на новинарството (види, на пр., *Фресо и Руар против Франција (Fressoz and Roire v. France)* [ГСС], бр. 29183/95, § 54, ЕЧП 1999-I; *Педерсен и Бадсгард*, наведена погоре, § 78; и *Стол против Швајцарија (Stoll v. Switzerland)*[ГСС], бр. 69698/01, § 103, ЕЗЧП 2007-V).

(е) Содржина, форма и последици од објавувањето

94. Начинот на кој фотографијата или известувањето се објавени и начинот на кој засегнатото лице е претставено на фотографијата или известувањето може исто така да бидат фактори кои треба да бидат земени предвид (види *Wirtschafts-Trend Zeitschriften-Verlagsgesellschaft m.b.H. против Австрија (бр. 3)*, бр. 66298/01 и 15653/02, § 47, 13 декември 2005 година; *Реклос и Давурлис против Грција (Reklos and Davourlis v. Greece)*, бр. 1234/05, § 42, 15 јануари 2009 година; и *Јокитипал и други против Финска (Jokitaipale and Others v. Finland)*, бр. 43349/05, § 68, 6 април 2010 година). Степенот до кој известувањето и фотографијата се ширеле може исто така да биде важен фактор, во зависност од тоа дали весникот е национален или локален и дали има голема или ограничена циркулација (види *Кархувара и Илталеми*, наведена погоре, § 47, и *Гургеници против Грузија (Gurgenidze v. Georgia)*, бр. 71678/01, § 55, 17 октомври 2006 година).

(џ) Строгост на воведената санкција

95. И на крај, природата и сериозноста на воведените санкции се исто така фактори кои треба да бидат земени предвид при оценување на пропорционалноста на попречување на примената на слободата на изразување (види *Педерсен и Бадсгард*, наведена погоре, § 93, и *Јокитипал и други*, наведена погоре, § 77).

(б) Примена за овој случај

(i) Придонесување за дебата од општ интерес

96. Судот забележа дека предметните статии се однесуваат на апсењето и обвинувањето на актерот X, што се јавни судски факти кои може да се сметаат дека претставуваат степен на општ интерес. Јавноста, во принцип, има интерес да биде информирана – и да има можност да се информира – во врска со

кривични постапки, додека строго се почитува пресумпцијата на невиност (види *News Verlags GmbH & Co. KG*, наведена погоре, § 56; *Дунјуи и други против Франција*, наведена погоре, § 37; и *Камнос Дамасо против Португалија*, наведена погоре § 32; види исто така Препорака Rec(2003)12 на Комитетот на министри, а особено принципите бр. 1 и 2 приложени кон неа – став 50 погоре). Сепак, тој интерес ќе варира во степен, како што може да се развива за време на текот на постапките – од времето на апсењето – во зависност од бројни различни фактори, како што се степенот до кој засегнатото лице е познато, околностите на случајот и сите понатамошни развои кои произлегуваат во текот на постапката.

(ii) *Колку е познато односното лице и што е предмет на известувањето?*

97. Судот ги забележа значително различните заклучоци донесени од страна на националните судови при оценување за тоа колку бил познат X. Според мислењето на Регионалниот суд, X не бил личност во центарот на вниманието на јавноста и не се додворувал на јавноста до степен до кој би можело да се смета дека тој се откажал од своето право на заштитата на неговите лични права, и покрај тоа што е познат актер и често се појавува на телевизија (види став 23 погоре). Меѓутоа, Апелациониот суд утврди дека X бил позната и многу популарна личност и ја играл улогата на полициски началник подолг временски период, без самиот да стане пример на службеник за спроведување на законот, што би го оправдал интересот на јавноста за прашањето дали во неговиот приватен живот тој всушност се однесува како неговиот карактер (види ставови 33 и 34 погоре).

98. Судот смета дека примарно, во принцип, треба домашните судови да оценат колку е познато едно лице, особено кога лицето главно е познато на национално ниво. Тој забележа во овој случај дека во тоа време X бил главниот актер во многу популарна детективска серија, во која тој го игра главниот лик, началникот Y. Популарноста на актерот била главно поради таа телевизиска серија, од која, кога се појави првата статија, 103 епизоди биле емитувани, во последните 54 од кои X глумел во улогата на началникот Y. Соодветно на тоа, тој не бил, како што Регионалниот суд сака да сугерира, актер од помало значење чија слава, и покрај голем број на појавувања во филмови (повеќе од 200 – види став 22 погоре), останала ограничена. Исто така, треба да се истакне во врска со тоа дека Апелациониот суд се повикува не само на постоењето на фан клубови на X, туку исто така и на фактот дека неговите обожаватели би биле охрабрени да го имитираат него земајќи дроги, ако прекршокот не бил извршен надвор од погледот на јавноста (види став 32 погоре).

99. Понатаму, иако може да се каже дека јавноста општо прави разлика меѓу актер и карактерот кој тој или таа го игра, сепак таму може да има тесна врска меѓу популарноста на предметниот актер и неговиот или нејзиниот карактер кога, како во овој случај, актерот главно е познат по таа посебна улога. Покрај тоа, во случајот на X, таа улога на полициски началник, чијашто мисија била спроведување на законот и превенција на криминалот. Тој факт бил таков што го зголемувал интересот на јавноста да биде информирана за апсењето на X за кривичен прекршок. Имајќи ги предвид тие фактори и условите применети од

страна на домашните судови при оценување на степенот до кој X бил познат на јавноста, Судот смета дека тој бил доволно познат за да се квалификува како јавна личност. На тој начин, тоа размислување го зголемува интересот на јавноста да биде информирана за апсењето на X и за кривичните постапки против него.

100. Во поглед на предметот на статиите, домашните судови утврдија дека прекршокот извршен од страна на X не бил ситен прекршок, бидејќи кокаинот бил тешка дрога. Прекршокот бил сепак со средна, дури мала тежина, што се должи на малата количина на дрога што ги поседувал X – кои, покрај тоа, биле за негова лична консумација – и големиот број на прекршоци од тој тип и сродните кривични постапки. Домашните судови не додале поголема важност на фактот дека X веќе бил осуден за сличен прекршок, посочувајќи дека ова бил само негов поранешен прекршок и покрај тоа, бил извршен неколку години претходно. Тие заклучија дека интересот на друштвото жалител за објавување на предметните статии бил само поради фактот дека X извршил прекршок за кој, ако бил извршен од страна на лице непознато на јавноста, најверојатно никогаш немало да се извести (види став 20 погоре).

Судот може во голема мера да се согласи со таа оценка. Сепак, тој забележа дека X бил уапсен во јавност, на штанд на Пивскиот фестивал во Минхен. Според мислењето на Апелациониот суд, тој факт било прашање од важен интерес за јавноста во овој случај, дури и ако тој интерес не се проширил за описот и карактеризацијата на предметниот прекршок како да е извршен надвор од погледот на јавноста.

(iii) Однесување на X пред објавување на оспорените статии

101. Друг фактор е претходното однесување на X во однос на медиумите. Тој самиот открил детали во врска со неговиот приватен живот во бројни интервјуа (види став 25 погоре). Според ставот на Судот, тој затоа активно го барал центарот на внимание, така што, имајќи го предвид степенот до кој тој бил познат на јавноста, неговото „леgitимно очекување“ дека неговиот приватен живот би бил ефективно заштитен оттогаш било намалено (види *мутатис мутандис*, *Hachette Filipacchi Associés (ICI PARIS)*, наведена погоре, § 53, и, со спротивна импликација, *Ерикаинен и други*, наведена погоре, § 66).

(iv) Метод за добивање на информациите и нивната веродостојност

102. Во поглед на методот за добивање на објавените информации, друштвото жалител нагласи дека известувал за апсењето на X само по објавувањето, од страна на органите на прогонот, на фактите и на идентитетот на обвинетиот. Тоа, исто така, тврди дека сите информации кои ги објавило веќе биле јавно објавени, особено за време на прес-конференција и во соопштение за печатот издадено од страна на Јавното обвинителство (види став 69 погоре). Владата негира дека била одржана каква било прес-конференција од страна на Јавното обвинителство и нагласи дека откако друштвото жалител ја објавило првата статија, обвинителот В. ги потврдил пред други медиуми фактите поврзани со друштвото жалител.

103. Судот забележа дека не може да се утврди од документите што ги поседува дали тврдењата на друштвото жалител дека била одржана прес-конференција и било издадено соопштение за печатот пред објавување на првата статија се потврдени. Напротив, по прашање поставено од страна на Судот на расправата, предметните тврдења се покажаа неосновани. Во поглед на ова, Судот утврди покајување во ставот на друштвото жалител.

104. Меѓутоа, може да се види, од судските одлуки донесени во овој случај и забелешките на странките во домашните постапки дека ова не било разгледано во домашните судови. За целите на испитување на овој случај, Судот само ќе забележи дека друштвото жалител додава кон сите свои одговори во различни домашни постапки изјава од страна на еден од своите новинари за тоа како биле добиени информациите објавени на 29 септември 2004 година (види ставови 11 и 12 погоре) и дека Владата не ја оспорувала вистината на таа изјава. Според тоа, иако друштвото жалител не е оправдано во тврдењето дека тоа само објавило информации кои веќе биле објавени на прес-конференција одржана од страна на Јавното обвинителство на Минхен, останува фактот дека потврдата за објавените информации, а особено идентитетот на X, произлегува од полицијата и обвинителот В., кој, покрај тоа, бил лице за односи со јавноста на Јавното обвинителство на Минхен во тоа време.

105. Според тоа, бидејќи првата статија била базирана на информации обезбедени од страна на лицето за односи со јавноста на Јавното обвинителство на Минхен, тој има доволна фактичка состојба (види *Бладет Тромсо и Стенсас против Норвешка*, наведена погоре, § 72; *Ерикаинен и други*, наведена погоре, § 64; и *Пипи против Турција (Pipi v. Turkey)* (дек.), бр. 4020/03, 15 мај 2009 година). Покрај тоа, вистината на информациите од двете статии не била спорна меѓу страните во домашните постапки и не е спорна меѓу странките во постапките пред Судот (види *Кархувара и Италети*, наведена погоре, § 44).

106. Сепак, според мислењето на домашните судови кои го испитуваат случајот, фактот дека информациите произлегле од Јавното обвинителство на Минхен само значи дека друштвото жалител би можело да се потпре на својата веродостојност; тоа не го ослободува од обврската да го балансира својот интерес за објавување на информациите во однос на правото на X на почитување на неговиот приватен живот. Тие утврдија дека таа балансирана примена би можела да се изврши само од страна на печатот, бидејќи јавен орган не бил во позиција да знае како или во каква форма би се објавиле информациите (види ставови 27-30 погоре).

107. Според мислењето на Судот, нема ништо што сугерира дека таква балансирана примена не била извршена. Сепак, факт е дека имајќи ја предвид природата на прекршокот извршен од страна на X, степенот до кој X е познат кај јавноста, околностите на неговото апсење и веродостојноста на предметните информации, друштвото жалител – имајќи ја добиено потврдата за тие информации од самите органи на прогонот – немало доволно цврсти основи да верува дека треба да ја чува анонимноста на X. Во тој контекст, треба исто така да се посочи дека сите информации објавени од страна на друштвото жалител на денот на кој се појави првата статија биле потврдени од страна на

обвинителот В. за други списанија и за телевизиски канали. Исто така, кога се појави втората статија, фактите кои водат до обвинување на Х веќе биле познати на јавноста (види, *мутатис мутандис, Алексеј Овчиников против Русија (Aleksey Ovchinnikov v. Russia)*, бр. 24061/04, § 49, 16 декември 2010 година). Покрај тоа, Апелациониот суд самиот смета дека одговорноста на друштвото жалител не се проширила поради мала небрежност со оглед на тоа што информациите објавени од страна на Јавното обвинителство довеле да верува дека известувањето било законско (види став 35 погоре). Според мислењето на Судот, затоа не се покажало дека друштвото жалител постапило несовесно при објавување на предметните статии.

(v) Содржина, форма и последици од оспорените статии

108. Судот забележа дека првата статија се однесува само на апсењето на Х, информациите одбиени од В. и правната оценка на тежината на прекршокот од страна на правен експерт (види став 13 погоре). Втората статија само известила за воведената казна од страна на судот на крајот од една расправа и по признавањето на Х (види став 15 погоре). Затоа, статиите не објавиле детали во врска со приватниот живот на Х, туку главно се однесувале на околностите и на настаните по неговото апсење (види *Финкила и други*, наведена погоре, § 84, *Локитипал и други*, наведена погоре, § 72). Тие не содржат потценувачки израз или неосновано тврдење (да се види судската практика наведена во став 82 погоре). Фактот дека првата статија содржи определени изрази кои, за сите намери и цели, биле наменети да го привлечат вниманието на јавноста не може само по себе да покрене прашање согласно судската практика на Судот (види *Финкила и други*, наведена погоре, § 74, и *Пипи*, погоре цитирана одлука).

Покрај тоа, судот забележа дека Регионалниот суд вовел забрана за објавување на фотографиите кои ги придружуваат оспорените статии и дека друштвото жалител не се спротивставил на таа забрана. Затоа, тој смета дека формата на предметните статии не претставува основа за забрана на нивно објавување. Освен тоа, Владата не покажала дека објавувањето на статиите резултирало со сериозни последици за Х.

(vi) Строгост на воведената санкција за друштвото жалител

109. И на крај, во врска со строгоста на санкциите воведени за друштвото жалител, Судот смета дека, иако тие биле благи, тие можеле да имаат сериозен ефект врз друштвото жалител. Во секој случај, тие не биле оправдани во смисла на факторите утврдени погоре.

(в) Заклучок

110. Како заклучок, основите истакнати од страна на обвинетата земја, иако релевантни, не се доволни за да се утврди дека обжаленото попречување било неопходно во едно демократско општество. И покрај маргината на дискреција уживана од страна на земјите договорнички, Судот смета дека не постои разумен однос на пропорционалност меѓу, од една страна, рестрикциите

воведени од страна на националните судови за правото на друштвото жалител на слобода на изразување и, од друга страна, тежнењето кон легитимната цел.

111. Според тоа, имало повреда на член 10 од Конвенцијата.

III. ПРИМЕНА НА ЧЛЕН 41 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

112. Член 41 од Конвенцијата предвидува:

„Ако Судот утврди дека имало повреда на Конвенцијата или Протоколите од истата и доколку внатрешното право на засегнатата Висока договорна страна овозможува да се направи само делумна репарација, Судот, ако е потребно, овозможува праведно обештетување за повредената страна.“

A. Штета

113. Друштвото жалител побара 27.734,28 ЕУР во поглед на парична штета, што одговара на три казни кои требало да ги плати на Х (11.000 ЕУР – види ставови 31 и 46 погоре), и правните трошоци на Х (1.261,84 ЕУР – ставови 18 и 40 погоре), и адвокатските трошоци (15.472,44 ЕУР) кои требало да ги надомести. За последното, тоа се повика на случајот *Verlagsgruppe News GmbH против Австрија* (бр. 2), (бр. 10520/02, § 46, 14 декември 2006 година).

114. Во врска со тоа, Владата не коментираше.

115. Судот утврди дека постои доволно причинска врска меѓу утврдената повреда и побараните износи, освен оние кои одговараат на двете парични казни од 5.000 ЕУР. Според тоа, по тој основ тој додели 17.734,28 ЕУР.

B. Трошоци

116. Друштвото жалител бара 32.522,80 ЕУР во поглед на трошоци. Таа сума вклучува судски трошоци (6.610 ЕУР) и адвокатски трошоци за постапките пред граѓанските судови (13.972,50 ЕУР), Сојузниот уставен суд (5.000 ЕУР) и Судот (5.000 ЕУР), плус трошоци за превод за постапките пред Судот (1.941,30 ЕУР). Друштвото жалител утврди дека иако се согласило на повисок износ на трошоци со своите адвокати, ги барало само соодветните износи предвидени со закон. Во поглед на побараните износи за поднесување на жалбата до Сојузниот уставен суд и жалбата пред Судот, друштвото жалител ја остави работата на дискрецијата на Судот, иако утврди дека бара најмалку 5.000 ЕУР во поглед на секој сет на постапки.

117. Владата истакна дека друштвото жалител ги ограничило своите побарувања за адвокатски трошоци на износите утврдени со закон кои се применливи во Германија, што не било за критика. Сепак, таа ги оспори износите побарани за постапките пред Сојузниот уставен суд и пред Судот поради недостаток на детали. Таа посочи дека кога Сојузниот уставен суд одбива да разгледа уставна жалба, тогаш обично се утврдува вредноста на предметот на случајот на 4.000 ЕУР. Во тој случај, соодветните адвокатски трошоци би изнесувале 500 ЕУР со вклучен данок.

118. Судот утврди дека побараните суми се разумни и соодветно на тоа, ги додели тие суми.

В. Затезна камата

119. Судот смета за соодветно дека затезната камата треба да се базира на граничната каматна стапка за позајмени средства на Европската централна банка, на која треба да се додадат три процентни поени.

ПОРАДИ ОВИЕ ПРИЧИНИ, СУДОТ

1. *Ги одвои*, едногласно, жалбите во случајот *Фон Хановер против Германија* (бр. 40660/08 и 60641/08) од оваа жалба;
2. *Ја прогласува*, едногласно, жалбата за допустлива;
3. *Смета*, со дванаесет гласа наспрема пет, дека имало повреда на член 10 од Конвенцијата;
4. *Смета*, со дванаесет гласа наспрема пет,
  - (а) дека обвинетата земја треба да ги плати на друштвото жалител, во рок од три месеци, следните износи:
    - (i) 17.734,28 ЕУР (седумнаесет илјади седумстотини триесет и четири евра и дваесет и осум центи), плус кој било данок кој може да подлежи на плаќање, во поглед на парична штета;
    - (ii) 32.522,80 (триесет и две илјади петстотини дваесет и две евра и осумдесет центи), плус кој било данок кој може да подлежи на плаќање од друштвото жалител, во поглед на трошоци;
  - (б) дека од истекот на погоре споменатите три месеци до исплатата, се плаќа проста камата за горенаведените износи со стапка еднаква на граничната каматна стапка за позајмени средства на Европската централна банка за време на тој период плус три просечни поени;
5. *Го отфрла*, едногласно, остатокот од жалбата на друштвото жалител во поглед на правичен надомест.

Изработена на англиски и француски јазик и донесена на расправа во Зградата на човековите права, Стразбур, на 7 февруари 2012 година.

Мајкл О'Бојл

заменик записничар

Никола Браца

претседател

Во согласност со член 45 § 2 од Конвенцијата и Правило 74 § 2 од Правилата на Судот, издвоеното мислење на судија Лопез Гуера заедно со судиите Јунгвирт, Јегер, Вилигер и Полелунци е во прилог на оваа пресуда.

Н.Б.

М. О'Б.

ИЗДВОЕНО МИСЛЕЊЕ НА СУДИЈАТА ЛОПЕЗ ГУЕРА ЗАЕДНО СО СУДИИТЕ ЈУНГВИРТ, ЈЕГЕР, ВИЛИГЕР И ПОЛЕЛУНЦИ

Не се согласувам со заклучокот на Големиот судски совет за повреда на член 10 од Конвенцијата. Според моето мислење, во овој случај, Големиот судски совет немаше основи да заклучи дека домашните судови прописно не го заштитиле правото на друштвото жалител на слобода на изразување.

Секако се согласувам со определувањето на Големиот судски совет на фактите на случајот. Тој правилно утврди дека имало попречување на правото на друштвото жалител на слобода на изразување како што е признато со член 10 од Конвенцијата (во овој случај, правото да се објават определени информации) како резултат на судски санкции воведени за неа за објавување на две новинарски статии во врска со апсењето и казнувањето на трето лице. Исто така, се согласувам со Големиот судски совет дека санкциите биле предвидени со закон и тежнееле кон легитимна цел, имено, почитување на правата на други, во овој случај правото на приватност (вклучувајќи го правото на почитување на угледот на секој), како што е признато со член 8 од Конвенцијата. Исто така, се согласувам со тврдењето на Големиот судски совет (види став 76 од пресудата) дека задачата на Судот била да определи дали тие санкции биле потребни во едно демократско општество согласно условите од член 10 § 2 од Конвенцијата. Исто така, како што е посочено во подоцнежните ставови од пресудата на Големиот судски совет, со цел да се одговори на ова прашање Судот треба да одлучи дали домашните судови адекватно ги земале предвид правата и интересите што се во судир, имено, правото на слобода на изразување наспроти правото на приватност.

Мојата разлика во мислењето во врска со пресудата на Големиот судски совет произлегува од нејзиното понатамошно разгледување. Според нашата консолидирана судска практика, како што е наведена во оваа пресуда (види *Петренко против Молдавија*, бр. 20928/05, § 54, 30 март 2010 година; *Поланко Торес и Мовила Поланко против Шпанија*, бр. 34147/06, § 40, 21 септември 2010 година), не е задача на Судот да ја преземе улогата на надлежните национални судови во утврдување на мериторноста на случајот, туку да ги разгледа одлуките кои тие судови ги донесуваат применувајќи ги нивните дискрециони надлежности. Во врска со усогласувањето со член 10 од Конвенцијата, домашните судови имаат определена маргина на дискреција (види *Фон Хановер против Германија*, бр. 59320/00, § 57, ЕСЧП 2004-VI, и *Лапалејнен против Финска* (дек.), бр. 22175/06, 20 јануари 2009 година) иако, како што истакнува во овој случај (види став 86), нивните одлуки се предмет на надзор од овој суд. Во тој поглед, овој Суд утврдил серија на критериуми кои мораат да се следат при оценување на тоа како домашните судови ги балансираат конкурентните права, вклучувајќи го меѓу другото придонесувањето на објавените информации за дебата од општ интерес, претходното однесување и степенот на озлогласеност на засегнатото лице, содржината и веродостојноста на информациите, и природата на воведените санкции и казни. При балансирање на конкурентните права во случаите донесени пред нив, националните органи (во овој случај, националните судови) мора да ги применуваат овие критериуми

при донесување на нивната одлука, додека ги оценуваат, со помош на директно испитување, фактите и околностите на случајот при применување на нивното домашно законодавство.

Со цел примена на овие надлежности на Судот за разгледување без да стане четврта инстанца, нашата задача за гарантирање на почитување на правата на Конвенцијата во ваков тип на случај е всушност да провери дали домашните органи прописно ги балансирале конкурентните права и ги земале предвид релевантните критериуми утврдени во нашата судска практика без да се појави грешка или пропуст на каков било важен фактор. Кога овие предуслови се исполнети, тоа е, кога домашните судови изречно ги земале предвид конкурентните права и интереси и ги примениле релевантните критериуми утврдени во нашата погоре наведена судска практика, дополнителна оценка на конкурентните интереси од страна на овој суд, испитувајќи ги одново фактите и околностите на случајот, е еднакво на дејствување како четврта инстанца (или, како сега, петта инстанца).

Во овој случај, домашните судови (главно Регионалниот суд во Хамбург и Апелациониот суд) секако ја вршеле потребната балансирана примена. Во врска со секоја од објавените статии, во два последователни наврати тие судови ги оценија конкурентните интереси кои произлегуваат од слободата на изразување и заштитата на приватноста. Во пошироко разгледување, тие ги објаснија нивните конечни пресуди и нивните причини за давање поголема тежина на заштита на правото на приватност и репутација. Овие пресуди исцрпно ги испитале различните аспекти и околности на прашањето, вклучувајќи ја релевантноста на прашањето за јавниот интерес, степенот на озлогласеност на засегнатото лице, природата на кривичното дело за кое тоа било осомничено и потоа обвинето и казнето, и строгоста на санкцијата воведена за друштвото жалител. Понатаму, – иако индиректно – домашниот Апелационен суд свесно ги применил нашите судски критериуми повикувајќи се на пресудата на Сојузниот суд на правдата од 15 ноември 2005 година, пресуда која изречно ги наведува и применува критериумите утврдени во нашата *Фон Хановер против Германија* пресуда од 24 јуни 2004 година.

Секако, постои можност домашните судови да можат да ги применат релевантните критериуми на очигледно неразумен начин или да не успеат прописно да го оценат присуството на некој важен фактор. Но, во овој случај, пресудите и на Регионалниот суд во Хамбург и на Апелациониот суд покажуваат дека и двата домашни суда внимателно ги зеле предвид сите релевантни факти на случајот, со предност на нивното знаење и нивниот постојан контакт со социјалната и културната реалност во нивната држава, на начин кој не може да се смета како неоснован, невнимателен или очигледно неразумен.

Во однос на погоре кажаното, ниту една од причините што би оправдало разгледување од страна на овој суд на пресудите на домашните судови не е присутна во овој случај. Домашните судови успеале да ги балансираат конкурентните интереси или притоа да ги применат релевантните критериуми. Тие не прават очигледно погрешно толкување; и успеваат да ги земат предвид

сите релевантни фактори. Сепак, во оваа прилика и наместо да ја концентрира својата оценка на тоа дали домашните судови ефективно ги примениле погоре спомнатите критериуми, Големиот судски совет избра повторно да ги преиспита истите факти кои што биле донесени пред националните судови. И ова беше направено и покрај тоа што националните судови пошироко ги оценија околностите на случајот на начин кој не е очигледно неразумен и со додадената помош на нивно директно испитување на контекстот во кој настаните се случиле. Анализирајќи ги истите факти и користејќи ги истите критериуми и истиот балансиран пристап како и домашните судови, Големиот судски совет дојде до различен заклучок, давајќи му поголема тежина на заштитата на правото на слобода на изразување отколку на заштитата на правото на приватност. Но, точно тоа што судската практика на овој суд утврди дека не е наша задача односно да не постават како четврта инстанца да ги повториме одново оцените прописно направени од страна на домашните судови.